

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXIII. leto • 2023

2

Moja so nebesa in moja je zemlja.

Sv. Janez od Križa

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 11 Papež Frančišek Frančiškovim
- 13 Svetopisemske ikone
- 15 Luč svete Klare
- 16 Pogovor
- 21 Brezmadežna
- 24 Biseri molitve
- 26 Frančiškov svetni red
- 29 Utrinki iz Assisija
- 33 Otroci med nami
- 34 Reportaža
- 36 Utrip življenja
- 37 Iz Frančiškovih revij
- 38 Razvedrilo z Gospodom
- 39 Obvestila

Kako značilne in lepe so cerkve in kapelice, posejane po slovenskih gričih in ravninah! Kažejo na željo naših prednikov, da bi kjerkoli postavili prst, ki se dviga v nebo, v prošnjo in slavljenje, v hvalo in zahvalo Bogu. Kapela Brezmadežne v Orehovskem vrhu.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteš

Fotografije: Benjamin Verdenik, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Benjamin Verdenik

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Slavljenje Boga izvira iz veselja

Navadno smo navajeni, da Boga prosimo, malo manj smo navajeni, da se mu zahvaljujemo. Slavljenje Boga pa je najvišja stopnica v približevanju Bogu. Ko Bogu dajemo čast in slavo, s tem izstopamo iz lastne zaprtosti in omejenosti ter priznavamo svojo majhnost in odvisnost od Boga. Postajamo bolj ponižni in hvaležni. S slavljenjem Boga se naša srca najbolj odpirajo za prejem milosti. Bog ne potrebuje našega slavljenja, potrebujemo ga mi. V evharističnem slavošpevu molimo: »Tebi naša hvala ni potrebna, vendar se ti po tvoji dobroti smemo zahvaljevati. Naše hvalnice ti ničesar ne dodajo, pomagajo pa nam na poti k tebi.« Vzornik slavljenja je sv. Frančišek Asiški. Hvalnico stvarstva je napisal v času, ko je izgubljal vid. Takrat je uzrl vso lepoto stvarstva z notranjimi očmi in Bogu zapel hvalnico ne le z besedami, ampak z vsem svojim bitjem. V razlagi Gospodove molitve Očenaš je sv. Frančišek zapisal:

»Posvečeno bodi tvoje ime: naj se zasveti v nas spoznanje o tebi, da bomo spoznali širokost tvojih dobrot, dolgotrajnost tvojih obljub, visočino tvojega veličastva in globočino tvojih sodb.«

Slavljenje Boga izvira iz popolnega veselja. V 'mali Assisi' v Piran sem se v avtu peljala s soromarko, ki mi je na poti podarila razlog svoje vere. Rekla je: »Ko enkrat okusiš Boga, ga nikoli več ne izpustiš. Brez Boga bi se razbila kot jajčna lupina.« Njena trdna vera je zasvetila tudi meni. Naučila me je, da je slavljenje Boga izjemno močno orodje, s katerim lahko zdržimo in premagamo najtežje preizkušnje v življenju.

Slavljenje Boga prinaša sadove. V malem Assisiju se me je močno dotaknila večerna slavična molitev. Ko se je začela spuščati noč na zemljo, je vsak udeleženec duhovnih vaj prižgal svojo svečko pri asiški oljenki. V procesiji smo počasi hodili po križnem hodniku samostana in nebeško lepo prepevali litanije. Uzrla sem luč sreče v očeh triletnega dečka in devetinosemdesetletne žene. Slavična molitev nas je povezala v bratsko občestvo.

Ko se Jezus začenja spočenjati v mojem srcu, takrat ne morem drugega, kot da slavim dobrega Boga in se mu zahvaljujem za vse podarjeno,

tudi za preizkušnje, ki me vodijo do Božjih dotikov.

Papež Frančišek si je zastavil vprašanje, kako slaviti Boga. Rekel je: »Če ne slaviš Boga, ne poznaš tiste zastonskosti izgubljanja časa s slavljenjem Boga in maša se zdi dolga. Tudi večnost bo slavljenje Boga in zagotovo ne bo dolgočasna, ampak bo lepa. Moliti moramo k Mariji, da bi nam s prinašanjem Jezusa podarila milost veselja in svobodo veselja. Da bi nam podarila milost slavljenja, slavljenja z zastonsko slavično molitvijo, ker je On vedno vreden slave.«

Vera je milost in odločitev. Ne postavljajmo svetilke vere pod mernik. Ob pobudi za sprejem zakona o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja je vsakdo lahko sol in luč. Slava Bogu je tudi slava svetosti življenja. Naj bo slavljenje, spoštovanje in ljubljeno življenje najbolj ranljivih, ki ga podarja Bog. Največ Božjih dotikov in milosti sem bila deležna, ko sem spremljala umirajočega očeta, sestro in mamo. Teh svetih trenutkov ter njihovih zadnjih besed in kretanj ne bom nikoli pozabila. Ko sem mami zašepetala na uho, da jo izpuščam v Božje naročje, je tiho rekla: »Marija.« Verujem, da je Mati Marija prišla po njeno dušo in jo peljala pred Božje obličje. Zato tudi na poti žalovanja lahko slavim Boga.

Janja Ahčin

Ob 800-letnici Frančiškovega Potrjenega vodila – 2. del

p. Igor Salmič

Uvod

Ob 800. obletnici Frančiškovega Potrjenega vodila v tem letu razmišljamo o zgodovinskem razvoju prve skupine bratov okrog sv. Frančiška in različnih pravil za življenje, ki so kot vmesne postaje pripeljale do končnega besedila leta 1223. V prvem delu smo spremljali nekatere pomembne dogodke od prvega zapisanega pravila iz leta 1209 (*propositum vitae*) vse do praga leta 1221, ki predstavlja novo pomembno prelomnico. Danes se bomo podrobneje ustavili ob dogodkih generalnega kapitlja v letu 1221, kjer so navzoči bratje sprejeli besedilo, ki ga poznamo pod imenom Nepotrjeno vodilo.

Generalni kapitelj leta 1221 – rogozniški kapitelj

Zgodovinar in Frančiškov sodobnik Jordan iz Giana v svoji kroniki zapiše, da je sveti Frančišek z brati na binkoštni dan leta 1221 pri sv. Mariji Angelski pri Assisiju obhajal generalni kapitelj (*Fonti Francescane* – FF 2339). Avtor zapiše, da je šlo za 23. maj, a pravilni datum je 30. maj.

Gre za eno največjih in najpomembnejših zborovanj novonastalega reda. Po nekaterih podatkih naj bi se

zbralo kar pet tisoč bratov iz vseh do tedaj ustanovljenih redovnih provinc. Spomnimo, da so se leta 1217 ustanovile prve tovrstne samostojne province in da se je od tistega trenutka dalje red z nadzvočno hitrostjo širil po Evropi, Bližnjem vzhodu in kasneje tudi v Aziji. Leta 1221 so npr. bratje v drugem poskusu (prvi leta 1219 je bil klavrni) uspešno odprli postojanke v Nemčiji, od tam pa so se skupine bratov širile tudi proti slovenskemu ozemlju, predvsem na Štajersko.

Vrnimo se k »rogozniškemu« kapitlju. Zanimivo je že samo ime, nakazuje pa preprosto dejstvo, da številni bratje niso imeli dovolj prostora za prenočevanje, zato so za ležišče v sili uporabili kar »rogoznice«. Čeprav je bilo vse videti tako preprosto in ubogo, pa je bilo vse prej kot to. Sveti sedež je bil po eni strani navdušen nad naraščajočim številom bratov, po drugi strani pa tudi zaskrbljen, ker red še ni pridobil uradnega priznanja in ni imel izdelane zakonodaje. Zavedajoč se pomembnega trenutka, je preko svojih predstavnikov želel biti navzoč na kapitlju. Zborovanju je predsedoval kardinal Raniero Capocci, kardinal diakon rimske cerkve sv. Marije v Kozmedinu, poleg njega je bilo navzočih tudi veliko škofov. Sveti Frančišek, ki uradno sicer ni bil več na čelu reda

naj prepriča Frančiška, da bi red prevzel eno od že obstoječih vodil: od sv. Benedikta, sv. Avgušтина ali sv. Bernarda, ki so takrat predstavljali vodilno avtoriteto pri meniških pravilih in z natančno zakonodajo določali domala vsak vidik življenja v skupnosti. Frančišek je izvedel o tej nameri in brate hudo okaral: »Ne omenjajte mi drugih vodil: vodila sv. Avgušтина, sv. Bernarda ali sv. Benedikta. Bog mi je razodel svojo voljo, da bi jaz postal nor v očeh tega sveta: to je znanost, za katero Bog želi, da se ji damo na voljo! Bog vas bo premotil z vašo znanostjo in modrostjo. Zaupam v Gospodove upravitelje, ki vas bodo po njegovi volji kaznovali. Tako se boste zlepa ali zgrda z veliko sramoto

(vodstvu se je odpovedal septembra 1220), je imel zelo pomembno vlogo. V tem trenutku lahko govorimo o »dvojni hierarhiji«: institucionalno je red vodil generalni vikar (od septembra 1220 do marca 1221 je bil to Peter Katani, od marca 1221 do leta 1227 pa Elija iz Kortone), v karizmatičnem smislu pa je bil Frančišek še vedno referenčna točka za vse. To je bilo razvidno v mnogih besedilih v zadnjih letih njegovega življenja, ko je večkrat zapisano v prvi osebi ednine: »Vam naročam, vam zapovedujem, vam poljubljam noge ...«

Generalni kapitelj se je začel s Frančiškovo pridigo, v kateri je izpostavil pomembnost kreposti, bratom priporočil potrpežljivost in dober zgled za ves svet (prim. FF, 2341). Potem so navzoči razpravljali o besedilu novega vodila, katerega avtor ni bil samo Frančišek, temveč je imel ob sebi pomembne sodelavce, tako kot že v preteklosti. Med najpomembnejšimi lahko omenimo pravnika kardinala Hugolina iz Segnija, kasnejšega papeža Gregorja IX., ter sobrata br. Cezarija iz Speyerja, ki je bil strokovnjak za Sveto pismo in je v besedilo vključil veliko svetopisemskih citatov. Kar tretjino vodila iz leta 1221 namreč predstavljajo omenjeni navedki. Mimogrede omenimo, da je bil br. Cezarij član uspešne odprave v Nemčijo istega leta 1221 in je vodil nemško provinco do leta 1223.

Na kapitlju še zdaleč ni šlo vse gladko. Hitro so se pojavila pričakovanja različnih skupin bratov. Nekateri niso bili navdušeni nad besedilom: za nekatere je bilo preveč ohlapno in bi si želeli bolj natančnih pravil. T. i. »Asiška kompilacija« (gre za enega najpomembnejših virov o Frančišku) govori o tem, kako je ena od skupin med odmorom odšla h kardinalu Hugolinu, ki je bil navzoč na kapitlju, in ga prosila,

vrnili k vašemu poklicu.« Kardinal in brate so ob teh besedah postali kot okamneli (CompAss 114, FF 1673). Frančišek ni bil pripravljen sklepati kompromisov pri duhovnih zadevah, ki mu jih je razodel Gospod. Njegova »norost« je bila razglašena za smernico delovanja zanj in za njegove brate.

Na koncu je generalni kapitelj z nekaterimi popravki in dopolnili sprejel besedilo. Čeprav se je navezovalo na prvo vodilo iz leta 1209, je bilo od njega veliko daljše in gostejše, saj ga sestavlja uvod in kar štiriindvajset poglavij. Čeprav besedilo ni najbolj organsko in natančno razdeljeno po tematikah, bi ga po Antoniu Ciceriju lahko razčlenili v naslednje sklope: vera in življenje po evangeliju (uvod–3. poglavje), bratska hierarhija (4.–6. poglavje), manjši brate v svetu (7.–9. poglavje), bratstvo v majhnosti (10.–13. poglavje), živeti v svetu kot evangelijski možje (14.–17. poglavje), razsežnost delovanja znotraj Cerkve (18.–21. poglavje), pripoved zgodovine odrešenja (22. poglavje), zahvaljevanje in slavljenje Boga za Njegovo delovanje (23. poglavje) ter zaključek (24. poglavje). Tu ne bomo posebej analizirali besedila,

lahko pa izpostavimo njegovo izvirnost vsaj v eni točki. To vodilo je namreč prvo v zgodovini, v katerem je zapisan organiziran način oznanjevanja med tistimi, ki se nahajajo izven krščanskega sveta, torej med muslimani. Francoski zgodovinar André Vauchez je to lepo formuliral: »Francišek je prvi krščanski svetnik srednjega veka, ki je iskal stike z muslimanskim svetom in jih tudi našel« (Vauchez, *San Francesco d'Assisi. Tra storia e memoria*, Torino: Einaudi 2010, str. 89). Gotovo je pri navodilu o delovanju med muslimani (16. poglavje) šlo za odmev srečanja med Franciškom in egiptovskim sultanom al-Malikom al-Kamilom dve leti pred tem.

Zanimivi so tudi izrazi, ki opisujejo skupino Franciškovih bratov. Francišek je s poudarjanjem karizmatičnih vidikov in začetne intuicije uspel v besedilu ohraniti ohlapnejši besedi »fraternitas« (bratstvo – trikrat) in »religio« (izraz za nove redovne skupnosti v srednjem veku – petkrat), popolnoma pa se je izognil besedi »ordo« (red), ki je spominjala na starejše organizirane meniške redove, kot so bili benediktinci, kartuzijani, cistercijani itd. To je še en dokaz več, da Francišek za svoje brate ni želel meniške oblike v ustaljenih samostanih, z natančnimi samostanskimi urniki in pravili, temveč bolj mobilno bratstvo. Zato tudi v latinščini obstaja očitna razlika med besedama »monasterium« (samostan benediktincev ali cistercijanov) in »conventus« (bivališče Franciškovih bratov). V slovenščini torej »samostan« ni najprimernejša beseda za opis kraja, kjer bivajo Franciškovi bratje (franciškani, minoriti, kapucini). Morda se ob obletnici kdo opogumi in skuje kakšno primernejšo besedo.

Zakaj Nepotrjeno vodilo?

Danes to besedilo poznamo kot Nepotrjeno vodilo. Zakaj? Nekateri zgodovinarji so mnenja, da ga je papež Honorij III. zaradi preveč duhovne in premalo pravne vsebine zavrnil. A bolj verjetno se zdi, da Francišek z brati sploh ni imel namena, da vodilo predloži v uradno potrditev papežu. Imelo je svojo veljavo za brate in lahko zatrdimo, da je bilo potrjeno ustno, ne pa že kot končno besedilo. Morda je prevladalo mnenje, da mora besedilo še dodatno zoreti, tudi glede na živahne razprave na kapitlju. Vodilo je bilo torej sprejeto za »dobo preizkušnje«, danes bi rekli »ad experimentum«, dokler se ne bi dokončno izoblikovalo prečiščeno besedilo, kar

se je zgodilo dve leti kasneje s Potrjenim vodilom. Na nek način Nepotrjeno vodilo hkrati predstavlja končno in izhodiščno točko: končno pri dosedanjem razvoju redovne zakonodaje od leta 1209 do 1221, izhodiščno pa pri nadaljnjem prečiščevanju besedila, ki je kot dokončno oz. Potrjeno vodilo ugledalo luč sveta leta 1223. A tudi v tem kratkem dvoletnem obdobju bomo priča zahtevnim in na trenutke dramatičnim dogodkom, ki jih bomo opisali v naslednji številki.

Francišek ni bil pripravljen sklepati
kompromisov pri duhovnih zadevah,
ki mu jih je razodel Gospod.

Da bi ljudje slavili vašega Očeta, ki je v nebesih ...

p. Martin Kmetec, izmirski nadškof

Bistvo krščanskega življenja je verovati v Boga Očeta in Sina in Svetega Duha, mu služiti, ga moliti, častiti in slaviti. Vera pomeni zavedanje o zastojnosti našega bivanja in odrešenja; je zavedanje o tem, da vse prihaja od Boga, ki je naš Oče.

Do tega spoznanja pa je mogoče priti samo po določenem izkustvu, ki ga omogoča svetloba krščanskega življenja, Cerkve in dobrega zgleda vsakega kristjana.

Jezus pravi: »Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 5,13–16). Kristus nas vabi, da bi živeli tako, da se bodo ljudje zaradi nas veselili in bodo zaradi nas srečni. Bog je zastojnost ljubezni, in če se v vsakdanjem življenju vedno bolj zavedamo dokončnega smisla življenja, nam bo to pomagalo v prizadevanju za življenje po veri, za svetost. Smisel vsega našega življenja je zahvala Bogu, da smo, da živimo in da imamo obljubljeno večno življenje.

Modrost življenja je, da priznamo krhkost oziroma relativnost tega zemeljskega življenja in ga obenem v vsakodnevem prizadevanju izročamo Bogu. V tem smislu v Apostolskih delih beremo poslovlilne besede apostola Pavla, ki se v Miletu poslavlja od starešin iz Efeza: »In

glejte, ujetnik Duha grem zdaj v Jeruzalem, ne da bi vedel, kaj se mi bo tam zgodilo; le da mi Sveti Duh po vseh mestih spričuje in pravi, da me čakajo vezi in bridkosti. Toda mislim, da življenje zame nima nobene vrednosti, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da spričam blagovest o Božji milosti« (Apd 20,17–27).

Za svetega Pavla življenje nima druge vrednosti kot to, da dokonča svoje poslanstvo, ki ga je prejel od Kristusa. Bil je oznanjevalec Kristusove smrti in vstajenja, njegove božanske narave, bil je priča odrešenja, ki smo ga zadočili na križu, oznanjeval je kljub nenehnim preizkušnjam in trpljenju. Tudi mi smo povabljeni, da bi bili priče Božjega usmiljenja. Bolj kot se zavedamo neizmernega daru vere in možnosti, da smemo biti blizu Bogu, bolj bi morali biti priče Božjega sočutja in soudeleženi v trpljenju naših bližnjih. Ljudje potrebujejo sočutje; pomislimo na samoto ostarelih v domovih, ki jih nihče ne obišče. Spremljanje umirajočih ter molitev za pokojne, da bi gledali Gospoda in ga slavili v večnosti, spadata k našemu krščanskemu poslanstvu.

Ljudje potrebujemo razumevanje v svojih težavah, nerešenih problemih in stiskah, iz katerih ne vidimo poti. Evangelij nas spodbuja k ponižni odprtosti do človeka. Imamo veliko možnosti, da drug drugemu ponudimo pomoč v duhovnem smislu, pa tudi v materialnem, kolikor je mogoče. Prosimo Gospoda, da bi znali tolažiti vse, ki imajo težko delo ali pa se srečujejo s težkimi razmerami v življenju, in sicer tako, da imamo vedno pred očmi dostojanstvo in čast človeka. Starši se mnogokrat premalo zavedajo, kako pomemben je dober zgled otrokom; nenehno bi se morali spraševati: Kaj bo postal moj otrok zaradi mojega načina življenja? Gre za človekovo dostojanstvo od zibelke naprej, v zavesti, da ni mogoče najti odgovora na vsa vprašanja, ki jih pred nas postavlja današnji čas, vendar ne smemo biti neobčutljivi za delovanje Svetega Duha.

Po Kristusovem zgledu smo tudi mi posredniki odrešenja. Misijonsko poslanstvo našega življenja in našega upanja je resnica in sporočilo: Jezus Kristus, Božji Sin, je umrl in vstal, on živi in želi biti ob tebi; želi biti navzoč v tvojem življenju. Poskušajmo nenehno razmišljati kot Cerkev, kot skupnost, kot ena družina.

Naša moč ni le v zunanjih prizadevanjih, ni v uspehih, v posnemanju sveta, v programih, temveč v osebnem in skupnem spreobrnjenju, v prizadevanju za zvestobo Kristusu in ponižno hojo za njim. Le če se bomo vztrajno prepuščali 'spremenjenju', bomo tudi mi postali evharistični kruh svojim bratom in sestrām. Le tako bomo

mogli biti »zakrament odrešenja«, kot Cerkev opredeljuje II. vatikanski koncil.

S pomočjo molitve in premišljevanja prebujamo v sebi klic k svetosti, ki smo ga prejeli s krstom. Ta klic nam je bil namenjen, ko smo bili rojeni, ko smo prišli na ta svet, vendar ga je treba s pomočjo bližnjih vedno bolj odkrivati in ozaveščati. Otroci ga bodo odkrili s pomočjo staršev, veroučiteljev in drugih, s katerimi bodo vzpostavljali odnose; vsi odnosi, ki jih v življenju živimo, nas oblikujejo.

Naša luč oziroma neomajno prepričanje, da je Kristus rešnica, da smo skupaj z njim na pravi poti, nam bo pomagalo, da bomo tudi z molkom razkrinkali temo, s katero sile tega sveta delajo proti Božjemu kraljestvu. Če smo Kristusovi učenci, ni le naše poslanstvo, temveč naša dolžnost delati na tem, da bi vsi ljudje spoznali Očeta, tudi če na nejasen in neotipljiv način. Delajmo za to, da bi bil v naših srcih mir; mir, ki bo žarel navzven in spremijal podobo tega sveta.

Jezus v velikoduhovniški molitvi prosi Očeta, da bi ga »proslavil«, kakor je on kot Sin proslavil Očeta na zemlji: »Proslavil sem te na zemlji, dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga izvršim« (Jn 17,4–5). Jezusov zgled je zgled poslušnosti in ljubezni do Očeta. V sebi združuje najvišje dejanje bogočastja: dar samega sebe. Naši bratje in sestre ne bodo mogli nikoli slaviti Očeta, če ga mi ne slavimo s svojim zgledom. Zgled ima vrednost zakramenta, ker na nek način ponavzočuje Božjo ljubezen in stori, da so bližnji pri tej ljubezni soudeleženi, istočasno pa je to slavljenje Boga, ki vabi, da tudi naši bližnji slavijo Očeta, ker

so ga preko nas spoznali kot takega. Zato nas svetniki nagovarjajo, da bi kljub slabostim in grešnosti nenehno hodili po poti evangelija.

Duh veselja in slavljenja

Andrej Justinek

Odprimo svojega duha Gospodu – v Assisiju, v »malem Assisiju«, vedno in povsod!

Namen človeškega življenja je, če parafraziramo Ignacija Lojolskega, da človek slavi in časti Boga. Vse ostalo je namenjeno človeku zato, da mu omogoča doseči prvi namen. Naš odnos z Bogom je resnično edini pravi odnos, ki je zagotovljen od tedaj, ko smo v veri, čaščenju in slavljenju sprejeli Njegovega Sina kot svojega Gospoda in Odrešenika.

Kaj je prva zahteva za osebe, ki slavijo Boga na način, ki Mu daje čast?

Oseba mora imeti obrnjeno svoje srce k Jezusu; oseba naj Ga sprejema kot svojega Odrešenika in Gospodarja (kako čudno se sliši!), ki vodi in odloča o njenem življenju. Ko se to zgodi, Sveti Duh, ki je poslan od Jezusa, postane del njenega življenja. Brez Svetega Duha je

slavljenje popolnoma nemogoče. Brez vere in odnosa z Bogom je vsak poskus slavljenja preprosto hinavščina. Če želimo čudeže, če želimo ozdraveti, če želimo biti osvobodjeni, najprej slavimo Gospoda.

Kaj je resnično slavljenje?

Apostol Pavel je opisal pravo slavljenje v Svetem pismu: »Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev; to je vaše duhovno bogoslužje.

In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno« (Rim 12,1–2).

Ta odstavek vsebuje vse elemente pravega slavljenja. Najprej, imamo nagib, smoter za slavljenje: to je usmiljenje Boga. Božje usmiljenje je vse, kar nam je dal, da ne obupujemo. Poznavanje in razumevanje Božjega usmiljenja nas motivira, da svojo molitev naravnamo v zahvaljevanje – z drugimi besedami, da slavimo!

Prav tako je v tem odstavku opisan način našega slavljenja. Postavite svoja telesa v živo in sveto daritev. Postavljanje naših teles pomeni, da dajemo Bogu nas vse, vse svoje človeške zmožnosti, vso svojo človeškost, svoje srce, misli, roke, zmožnosti – vse to naj bo darovano Bogu. Z drugimi besedami: smo na tem, da prepustimo kontrolo vseh teh stvari Bogu. Toda kako? Ponovno, odstavek je jasen: z obnavljanjem svojega razuma. Razum obnavljamo dnevno, ko ga čistimo od »modrosti« tega sveta in modrost sveta zamenjujemo z modrostjo, ki prihaja od Boga. Boga slavimo z obnovljenim in očiščenim umom in – bodimo pazljivi – ne z našimi čustvi. Čustva so prijetna in neprijetna; toda dokler niso oblikovana z razumom, ki je napolnjen z Resnico, so lahko destruktivna, izven možnosti obvladovanja. Kamor gre razum, gre volja in isto velja za čustva.

Ljudje poskušajo ujeti trenutek, v katerem lahko slavijo, katero glasbo lahko uporabljajo v slavljenju in kako je njihovo slavljenje videti navzven. Ko se osredotočimo na vse te zunanje dejavnike, izgubimo bistvo. Jezus nam govori, da resnično slavljenje slavi Boga v duhu in resnici. To pomeni, da slavimo iz srca in da slavimo zaradi Boga. Slavljenje lahko vsebuje molitev, branje Božje besede, prepevanje, sodelovanje pri maši in služenje drugim. Slavljenje ni omejeno na samo eno vrsto dejanj.

Pomembno je tudi vedeti, da je slavljenje namenjeno izključno Bogu. Samo On je vreden in nihče od njegovih služabnikov ni tega vreden. Ne moremo slaviti Marije, Jezusove matere, svetnikov, prerokov in angelov. Prav tako ne smemo slaviti pričakovanja nečesa, kot je npr. čudežno ozdravljenje. Slavljenje je dejanje za Boga – ker On to zasluži – in je izključno v Njegovo veselje. Slavljenje iz obveznosti Bogu ni všeč in je zaman. Primer je zgodba Kajna in Abela. Oba sta prinesla darove in jih darovala Gospodu, toda Bog je bil zadovoljen samo z Abe-lovim darom. Kajn je prinesel daritev zaradi obveznosti,

dolžnosti. Abel pa je prinesel najboljša jagnjeta iz svoje črede zaradi vere in občudovanja Boga.

Kakšen je namen slavljenja?

Pomen grške besede, ki je v Novi zavezi (»proskuneo«), pomeni slavljenje, dobessedno pomeni »vreči se pred nekom« ali »prikloniti se pred nekom«. Slavljenje je dejanje duha. Kot notranje, individualno dejanje je lahko oziroma mora biti večino časa ali v vsem času prisotno v naših življenjih, ne glede na prostor ali okoliščine. Torej, kristjani slavimo ves čas, sedem dni na teden. Kadar se ljudje formalno združijo v slavljenju, mora biti še vedno poudarek na individualnem slavljenju Gospoda. Celotno skupnih srečanj se morajo udeleženci zavedati, da slavijo Boga popolnoma na individualni osnovi.

Narava krščanskega slavljenja je: od znotraj navzven. Sveti Duh mora bivati v nas, da zmoremo odgovarjati Gospodu v slavljenju, ker Ga drugače ne (s)poznamo. Sveti Duh znotraj nas je edini, ki da moč slavljenju, ker je v svojem bistvu čaščenje Njega. Samo kadar je naš um odvrnjen od usmerjenosti na stvari sveta in usmerjen k Bogu, Ga lahko slavimo v Duhu. Ko želimo moliti in slaviti Boga, naš um lahko preplavlja raztresenost zaradi različnih stvari ter ovira naše resnično slavljenje.

Slavimo lahko samo, če imamo čisto srce, odprto in skesano. Ko je bilo srce kralja Davida napolnjeno s krivdo zaradi njegovega greha z Batšebo (2 Sam 11), se je počutil nezmožnega, da bi slavil. Čutil je, da je Bog daleč od njega, in je stokal ves dan, ko je čutil nad seboj Gospodovo težko roko. Toda ko se je izpovedal, je bil njegov odnos z Bogom ponovno vzpostavljen, slavljenje in molitev sta vrela iz njega. Molitev in slavljenje ne moreta prihajati iz srca, polnega neobžalovanega greha.

Ker so zunanji izrazi slavljenja nepomembni, ni pravila, kje bi morali sedeti, stati, pasti, biti tiho ali peti glasneje, ko poteka skupno slavljenje. Glasba kot taka nima ničesar opraviti s slavljenjem. Glasba ne more ustvariti slavljenja, čeprav gotovo lahko ustvari primerna čustva. Glasba ni osnova za slavljenje, ampak je lahko njegov izraz. Na glasbo gledamo kot na preprost izraz tega, kar je v srcu, zato naj predstavlja zavedanje Božjega usmiljenja in pokorščine Njegovim zapovedim.

Kaj pomeni veseli hrup, ki ga delamo za Gospoda?

Na več mestih v Svetem pismu beremo, naj delamo »veseli hrup h Gospodu«. Psalm 98 pravi: »Vzklikajte Gospodu, vsa zemlja, vedri bodite, vriskajte in prepevajte!« (Ps 98, 4) Psalm opisuje morsko bučanje, reke ploskajo in hribi se zlomijo v pesmi. Vse stvarstvo se združi v hrupnem slavljenju Boga.

Medtem ko si moramo vzeti čas za tiho spoštljivost v prisotnosti Gospoda, Bog uživa tudi v naših trenutkih, ko ga častimo z vsem, kar imamo. Sveto pismo je napolnjeno s primeri božjih služabnikov, ki so Boga hvalili na različne načine, veliko od njih hrupno in aktivno. David

je plesal (2 Sam 6, 14); Mirjam je igrala tamburin, pela in plesala (2 Mz 15,20); Izraelci so kričali in peli (2 Kro 15,14); Solomon je dvigoval roke pred vsemi ljudmi (1 Kr 8,22); Pavel in Sila sta glasno pela v zaporu (Apd 16,25); Jezusa so pozdravljali v Jeruzalemu z glasnimi kriki in vzkliki radosti (Jn 12,13).

Kaj nas ovira, da bi slavili Boga?

Žal je večkrat to, kar imenujemo ovire za slavljenje, bolj »človeški strah«. Usmerjenost vase nam preprečuje, da bi peli glasno, veselo plesali ali dvigali roke v slavljenju (kadar je primerno, da to počnemo). Bojimo se, da bi izpadli smešni ali morda fanatični. Namesto da bi se osredotočili na molitev, se osredotočamo na »kaj bodo pa ljudje mislili«. Drugič se opravičujemo in razlagamo, da to ni naš slog. Po drugi strani pa večina oseb, ki zavrača glasno slavljenje Gospoda, nima nič proti kričanju, ploskanju in smejanju na priljubljenih športnih prireditvah in glasbenih koncertih. Zaradi razlogov, ki nimajo podlage v Svetem pismu, je Cerkev prisvojila temačno, resno vzdušje, ki duši vsako izražanje veselja; veselja, da smo Gospodovi otroci, Njegovi ljubljene, odkupljeni in odrešeni.

Med nami so tudi osebe, ki se pretvarjajo in pretiravajo v radostnem hrupu do Gospoda; v resnici se samo razkazujejo. Histerična čustvenost, bizaren hrup in kričanje niso opisani v svetopisemskem čaščenju. Veseli hrup si Bog želi, vendar ne takega, ki moti druge. Radostni hrup se začne v čistem srcu in izžareva navzgor, išče izraze in načine, ki so v čast Bogu. Ko nas preplavi veselje, ga naša dejanja odsevajo. Bog nam je zapovedal, da se Mu zahvaljujemo zato, ker mi sami to potrebujemo (1 Tes 5,18). Zapoveduje nam, da delamo veseli hrup, ker se moramo izraziti v veselju do Njega. Božje zahteve nikoli niso zapovedane zaradi Njegovih potreb, ampak za naše dobro.

Kako vemo, kakšno je pravilno čaščenje Boga?

Slavljenje in čaščenje je zelo podobno; pomeni skoraj istoznačnico. Čaščenje je mogoče opredeliti kot dajanje časti in ljubezni ... in tudi to je slavljenje. Dejanje čaščenja vključuje popolno predanost sebe v dajanju pohvale, hvale in spoštovanja.

Pravo čaščenje Boga se odlikuje po naslednjem:

1. Prihaja iz odkupljenega srca osebe, ki veruje v Boga in zaupa v Gospoda Jezusa Kristusa. Čaščenje nikoli ne more biti sprejemljivo, če prihaja iz grešnega srca, kjer vlada Satan, sebičnost in materialni svet. Vsako čaščenje, razen tisto iz »odkupljenega« srca, je zaman.
2. Pravo čaščenje Boga prihaja iz srca, ki želi Njega samega. To je potrdil Jezus Kristus, ko je govoril s Samarijanko, ko je prišla po vodo k vodnjaku. Z njo je govoril o pravem čaščenju: »Vi Samarijani častite tisto, česar ne poznate ...« (Jn 4,22) Samarijani so

le s pol srca častili Boga, ker njihova ljubezen ni bila naravnana nanj. Možno je celo, da mnogi današnji verniki spadajo v to kategorijo. Danes morda nimamo fizičnih idolov, kot so jih imeli Samarijani, ampak vprašajmo se, kaj nosimo v sebi, kaj preprija našo voljo, vzame naš čas, naša sredstva. Ali je to kariera, so materialne dobrine, denar, zdravje, celo naše družine?

3. Pravo čaščenje Boga je želja, da bi še naprej gradili odnos z Bogom. Kako smo izgubili to željo v sedanjih dneh! Grška beseda za »čaščenje« v Rim 12,1 lahko pomeni tudi storitev. Torej, naše vsakdanje življenje mora biti kot storitev čaščenja. Vsak dan moramo ponuditi sebe kot žive žrtve, svete in prijetne Bogu.

Naj med slavljenjem dvigujemo roke ali ploskamo!?

Obstaja svetopisemski precedens tako za dvigovanje rok kot za ploskanje pri dejanju slavljenja. Psalm 47,1 pravi: »Ploskajte z rokami, vzklikajte k Bogu z glasom vriskanja.« V tem primeru so tako ploskanje in kričanje kot radostno čaščenje Boga celo zahtevani. V 1 Tim 2,8 beremo: »Vsekakor hočem, naj moške povsod molijo in vzdigujejo svete roke brez jeze in razpravljanja.« Poudarek tega verza je sicer odnos srca, vendar pa vidimo, da je dviganje rok primerna drža za molitve in čaščenje. Ob teh svetopisemskih citatih lahko mirno sklepamo, da sta lahko oba izraza dejanje slavljenja. Drža čaščenja vključuje stanje, klečanje, ležanje, vzdignjene ali povešene oči, dvignjeni roki, drže, ki jih zavzame posameznik, da bi častil Boga. Ne moremo reči, da naj bo le ena in posebna drža, ki bi bila splošna in potrebna, in ne le en »dovoljen« izraz čaščenja.

Molitev in slavljenje naravnajmo v »drvenje v sobo Gospoda«, da bi Ga »poljubili«, »častili« in »razglašali resnico o Njem« (irski karizmatik).

Naj živi slavljenje!

Izkustva nekaterih največjih svetnikov v zgodovini lahko služijo kot dobri primeri resničnega slavljenja. Papež Janez Pavel II. je govoril o umetnosti služenja in slavljenja. Služenje in slavljenje je bilo tudi naše nedavno druženje v malem Assisiju, v Piranu, v začetku letošnjega maja. Podlaga je bila specifična Frančiškova duhovnost, ki jo ponazarja pozdrav »Mir in dobro«. Gospoda smo slavili s svojo prisotnostjo, s svojimi odnosi, ker je Gospod tudi gospodar odnosov in medsebojne naklonjenosti. Ko je med nami prevladoval Duh, si nismo mogli pomagati in ga ne izražati; del tega sadu je bilo veselje v nas. Bog hoče, da bi našli takšno veselje, in naroča, da se veselimo drug drugega. Ko smo bili napolnjeni s Svetim Duhom, smo si želeli, da smo skupaj in spodbujamo drug drugega. Ko je bil v središču naših src Bog in njegova veličina, je bil naš hrup, ki smo ga prinesli iz svojega notranjega sveta, sladek zvok za Njegova ušesa.

Božja slava je igla v kompasu naše vesti

p. Milan Kos

»Vse delajte v Božjo slavo (1 Kor 10,31). Tako nas sveti Pavel opominja v berilu, ki smo ga pravkar poslušali.« S temi besedami je papež Frančišek začel homilijo po prebranem berilu, ko se je leta 2018 srečal z okrog 10.000 ministranti iz 20 držav.

Služiti Božji slavi v vsaki stvari

Papež je nadaljeval: »Služiti Božji slavi v vsaki stvari, ki jo storimo, je odločilno načelo našega delovanja, največji povzetek tega, kar pomeni živeti prijateljstvo z Jezusom. Je smerokaz, ki nas usmerja, ko nismo prepričani, kaj je prav, da storimo. Pomaga nam prepoznati v nas glas Boga, ki nam govori po vesti, da lahko razločujemo njegovo voljo. Božja slava je igla v kompasu naše vesti.« Omenil je tudi drugo načelo sv. Pavla: prizadevati si vsem vse ugoditi, da bi prišli do zveličanja. »Vsi smo Božji otroci, imamo iste želje, sanje in ideale. Včasih ostane kdo razočaran. In tu smo mi, ki mu lahko ponovno prižgemo luč; prenesemo nanj nekaj dobrega razpoloženja. Tako je najlažje z vsakodnevnim življenjem pričevati za Božjo ljubezen in veselje vere. Od naše doslednosti je odvisno, ali bodo naši bratje in sestre prepoznali Jezusa Kristusa kot edinega zveličarja in upanje sveta.«

Sveti oče je ministrante spodbudil, naj posnemajo Jezusa, kot so to storili apostol Peter in vsi svetniki. »Glejmo svetnike, ki so živeči evangelij, saj so znali prevesti Kristusovo sporočilo v svoje življenje.« Spomnil je na

godovnika sv. Ignacija Lojolskega, ki je kot mlad vojak mislil le na svojo lastno slavo, ob pravem trenutku pa ga je pritegnila Božja slava. »Bodimo posnemovalci svetih. Storimo vse za Božjo slavo in za zveličanje bratov in sester,« je ministrantom dejal papež Frančišek.

Božja slava je ljubezen

Papež Frančišek je tudi katehezo v velikem tednu 2019 namenil Božji slavi. »Na vigilijo velikonočnega tridnevja se zaustavimo pri nekaterih besedah, s katerimi Jezus med svojim trpljenjem moli k Očetu.«

Prvo molitev je Jezus izgovoril po zadnji večerji, ko »je dvignil oči proti nebu in dejal: Oče, prišla je ura. Poveljaj svojega Sina, da Sin poveliča tebe.« Nato pa: »In zdaj me ti, Oče, poveljaj pri sebi z veličastvom, ki sem ga imel pri tebi, preden je bil svet« (Jn 17,1.5). Jezus prosi za poveličanje, slavo, kar se po papeževih besedah zdi paradoksalno glede na to, da je pred vrati trpljenje. O kateri slavi govori? »Slava v Svetem pismu kaže na razodevanje Boga in je značilno znamenje njegove odrešilne navzočnosti med ljudmi. Zdaj je Jezus tisti, ki na dokončen način razodene Božjo navzočnost in zveličanje. To naredi na veliko noč: dvignjen na križ je poveljčan (gl. Jn 12,23–33). Tu Bog končno razodene svojo slavo: odstrani zadnjo tančico in nas presune kakor nikoli prej. Odkrijemo, da je Božja slava v celoti ljubezen: čista, nora in nepredstavljiva ljubezen, onkraj vsake meje in brez mere.«

Za katero slavo živim?

Papež je zbrane pozval, naj Jezusova molitev postane tudi njihova: »Prosim Očeta, naj odstrani tančice z naših oči, da bi v teh dneh, medtem ko gledamo Križanega, lahko sprejeli, da je Bog ljubezen. Kolikokrat si ga predstavljamo kot gospodarja in ne kot Očeta, kolikokrat o njem premišljujemo kot o sodniku namesto usmiljenem Rešitelju. Bog pa med veliko nočjo odstrani razdalje, ko se pokaže v ponižnosti ljubezni, ki prosi za našo ljubezen. Mi mu torej izkažemo slavo, ko vse, kar počnemo, živimo z ljubeznijo, ko vsako stvar počnemo iz srca – kakor za Njega (gl. Kol 3,17). Resnična slava je slava ljubezni, ker je edina, ki daje svetu življenje. Seveda je ta slava nasprotna posvetni slavi, kar pomeni občudovanje, pohvale, odobravanje, ko sem jaz v središču pozornosti. Božja slava pa je paradoksalna: nič aplavzov, nič občinstva. V središču nisem jaz, ampak drugi. Ob veliki noči vidimo, da Oče povelja Sina, medtem ko Sin povelja Očeta. Nihče ne povelja samega sebe. Danes se

lahko vprašamo: Za katero slavo živim? Za svojo ali za Božjo? Ali želim samo prejemati od drugih ali pa drugim tudi dajati?»

Papež je ob koncu kateheze še dejal, da ko v teh dneh molimo očenaš, lahko prosimo za naslednje milosti: »Da bi svoje dni živeli za Božjo slavo, da bi torej živeli z ljubeznijo ...«

Sv. Francišek Asiški v XVII. poglavju Nepotrjenega vodila pravi: »Zato pri ljubezni, ki je Bog (1 Jn 4,8), rotim vse svoje brate pridigarje, govornike in delavce, tako klerike kakor laike, naj si prizadevajo, da bodo »v vsem ponižni«; da se ne ponašajo, da se v sebi ne veselijo in se ne bahajo znotraj zaradi lepih besed in dobrih del, skratka zaradi nobene dobrine, ki jo Bog napravi ali iz-

reče ali izvrši v njih ali po njih, kakor pravi Gospod: »Vendar se veselite, da so vam duhovi pokorni« (Lk 10,20). Konča takole: »Darujmo Najvišjemu Gospodu Bogu vse dobrine; in priznavajmo, da so vse njegove, ter se za vse zahvaljujmo njemu, od katerega prihaja vse dobro. On je najvišji in vzvišeni, edini resnični Bog. On, od katerega je vse dobro, On, ki je edini dober (prim. Lk 18,19), naj ima in njemu naj bo vrnjeno in On naj prejema vso čast in spoštovanje, vso hvalo in poveljevanje, vso zahvalo in slavo. In kadar vidimo ali slišimo, da kdo zlo govori ali dela ali da preklinja Boga, tedaj mi govorimo dobro, delajmo dobro in hvalimo Boga, ki je poveljevan vekomaj. Amen.«

»Če Boga postavimo na prvo mesto, je vse drugo na pravem mestu; če pa Boga ne postavimo na prvo mesto, ni nobena stvar na pravem mestu,« je zapisal p. Leopold Grčar. Naj nas v življenju vodi želja, da bi naše življenje in delo razodevala Božjo slavo.

Bodimo posnemovalci svetih.
Storimo vse za Božjo slavo
in za zveličanje bratov in sester.

Slavljenje je izraz veselja in radosti ob izkušnji odrešenja

Matjaž Celarc

Včeraj in danes se zdi, da sta slava in čast našega sveta vezana na denar, kot pravi reklo »denar je sveta vladar«. Resnici na ljubo pa veličastvo, dostojanstvo temelji na spoštovanju, ki si ga človek pridobi s svojim življenjem, svojimi dejanji in svojimi odnosi. Sveti Irenej Lyonski pravi, da je »Božja slava živi človek«, kar pomeni, da smisel človekovega življenja ni v izničenju, temveč v načinu življenja, ki človeku pomaga, da se polno in celostno razvije. Ta polnost temelji ravno na odnosu z Očetom. V tem odnosu človek pridobi osebnostno težo, trdnost in zvestobo, kar vpliva ne le nanj, temveč na svet okrog njega. Sveto pismo samo kaže na razvoj pomena slave, slavljenja in slavljenja Boga, ko se porodita novo življenje in skupnost.

1. Slava kot dostojanstvo

Svetopisemski človek se zaveda in do neke mere celo enači slavo in čast, spoštovanje in dostojanstvo z imetjem in premoženjem (1 Mz 31,1.16). Ta splošno človeška izkušnja je zgolj zunanja podoba, saj ne nazadnje vse to preide in je iskanje tovrstne gotovosti, stabilnosti, trdnosti nesmiselno (Mt 6,19–21).

Slava, veličastvo in čast, ki človeku dajejo osebnostno težo, trdnost, zvestobo, izhajajo iz načina življenja in odnosov (Sir 6,14–17). Pri tem ne gre za izkrivljeno slavo-hleple, temveč za iskrene odnose, ki v drugem prepoznajo dostojanstvo in s tem lasten ponos (1 Tes 2,6–20). Resnična slava, teža, dostojanstvo osebe izhaja iz obstoja, zato je Bog tisti prvi, ki je edini res vreden slave in časti (2 Mz 15,7; Raz 4,11). Bog, ki vse presega, vsemu daje obstoj in za vse skrbi (Mt 6,29), razodeva svoje veličastvo z imenom usmiljenja, kar pomeni, da Bog daje, ohranja in blagoslavlja življenje tistemu, ki ga prepoznava, sprejema in spoštuje (2 Mz 33,18–22). Nasprotno pa Bog prevzetnežu, ki bi se želel kosati z njim v teži veličine, zakrknje srce, ga prepusti teži svoje samozadostnosti z namenom, da bi se spreobrn timer ali pa izbral lastni propad (2 Mz 10,1; Lk 1,52).

Božja slava razkriva Božje bistvo in svetost. Ta Božja navzočnost se skrivnostno kaže v templju (Ezk 43,4), kjer ga spremlja nebeška vojska (Iz 6,3), in končno preko Jezusa, ki je podoba nevidnega Boga in odsvit njegovega veličastva (Kol 1,15; Heb 1,3). Bog ustvarja in vstopa v svet z namenom življenja človeka in sveta

(Jn 1,14). Zato se Božja sodba nujno vzporeja z Božjim odrešenjem (Iz 40,5–7), ki naj bi doseglo vse: tako obrobne pastirje (Lk 2,9) kakor tudi Izrael in vse ljudi (Lk 2,32). Božja modrost želi odrešiti človeka in mu nuditi delež in dostojanstvo Božjega Sina (1 Kor 2,6–10).

2. Slavljenje kot novo življenje darovanja

Kakor slava govori o dostojanstvu človeka, naj bi tovrstno dostojanstvo, vrednost človek izkazoval sočloveku. Glagol proslaviti, počastiti zaznamuje spoštovanje v odnosu zaveze in v splošnih medosebnih odnosih. Počastiti, slaviti pomeni izraziti spoštovanje do avtoritete, ki primerno opravlja svojo vlogo. Takšen naj bi bil odnos do kralja (1 Sam 15,30) in tako naj bi bilo oblikovano razmerje med starši in otroki (Sir 3,2–10).

Poleg tega pa drža spoštovanja, časti velja tudi pravičnemu in bogaboječemu človeku v odnosu, saj mu

Bog zagotavlja, da ga bo proslavil (1 Sam 2,30). Če je v tovrstni počastitvi videti odsev svetopisemske modrosti povračilne pravičnosti, ki blagoslov človeka pogojuje z odnosom z Bogom (Ps 15,4), pa dostojanstvo človeka temelji na bogopodobnosti in Božji pravičnosti (Iz 5,16). Ravno zato naj bi izkazovanje dostojanstva človeku presegalo družbene norme časti in sramu, bogastva in revščine, saj je osnovano na odnosu z Bogom, ki kliče k usmiljenju (Jak 2,1–13).

Končno pa je slavljenje izraz veselja in radosti ob izkušnji rešenja. Izkušnja rešitve prihaja preko človeka (5 Mz 33,16), preko Božjega poslanca (Sod 13,17), ki udejanja Božje odrešitveno delo (2 Mz 15,1). V popolnem smislu so ravno Jezusovo delovanje, njegovi čudeži in daritev njegovega življenja znamenje njegovega Božjega dostojanstva (Jn 11,4) ter način, kako povičuje Boga (Jn 17,4). Človek slavi Boga, ko prepozna Božje delo in se spreobrne (Lk 23,47). S tem naj bi človek svoje življenje spremenil v darovanje in povičevanje Boga (Jn 21,19).

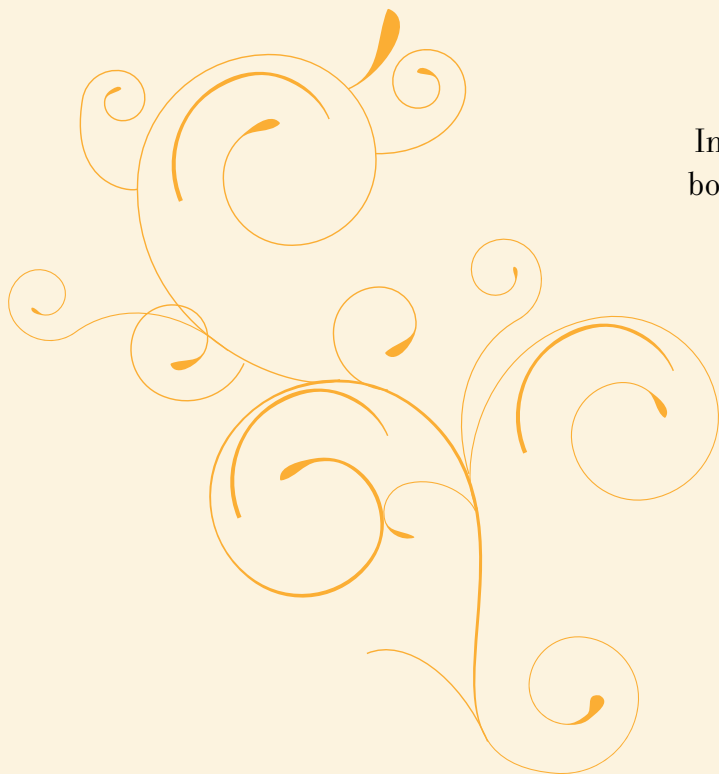
3. Slaviti Očeta v nebesih

Slavljenje Očeta pomeni živeti novo življenje v odnosu s Troedinim Bogom (Rim 15,6). Novo življenje izhaja iz upanja Božje ljubezni, ki je vlita v človekovo srce (Rim 5,3–5). V tem je osnovana trdna vez zavedanja, da človeka nič ne more iztrgati iz Božje ljubezni v Kristusu Jezusu (Rim 8,39) in more zato sredi sveta živeti potrpežljivost, ljubeznivost, usmiljenje. Novo življenje oblikuje skupnost (Mt 18,20), kjer je ključ življenja, in časti ljubezen, saj je vsak sobrat ali sosestra podoba Kristusa (Mt 25,40).

Slava in veličastvo, ki ju oznanja Sveto pismo, temeljita na dostojanstvu življenja Boga, ki želi življenje človeka. Kakor Bog izkazuje svojo veličino v darovanju življenja za človeka, je polnost človekovega življenja in resničnost človekovega dostojanstva v bližanju tej drži Božje ljubezni in usmiljenja.

Moj Bog, brez Tebe sem nič,
s Teboj pa sem plamen,
ogenj in klic,
ki more ogreti Cerkev in svet!
Potem bo Zemlja,
ta vihar ni planet,
posvečena kot Hostija
pri daritvi.
In jaz, ki ne znam govoriti,
bom le priča Tvoje ljubezni.

Nataša Ahčin

Slavimo našega Očeta, ki je v nebesih!

s. Marija Mira

sem se, da se počutim nekoliko vsemogočno, saj sem bila na vsem lepem vendar sestra vsemogočnega Boga! Z drugo besedo: nunica nič več in nič manj kot samega nebeškega Očeta! Njegova last! Njegova ljubljenska!

Ta velika milost pa je zame tudi obveznost! Moj ljubljeni nebeški Oče želi, da sem po zgledu Device Marije majhna v svojih očeh in da se z Njo učim služiti kot Gospodova dekla. Od mene pričakuje, da prihajam k Njemu ne le sama in s svojimi zadeva-

Oče naš, ki si v nebesih ... Sam Božji Sin nam je razodetje o svojem in našem nebeškem Očetu zapustil kot najlepšo molitev in nas jo naučil moliti. Kako nedoumljiva, čudovita, tolažilna in zaupanja polna je zavest, da nihče, noben človek ni nekakšen naključen, ponesrečen, primerek! Ne! Sveti apostol Janez je zapisal: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče! Božji otroci se imenujemo in to tudi smo« (1 Jn 3,1a).

Oče! Naš nebeški Očka! On ni šef podjetja, direktor tovarne ali predsednik stranke ali države, princ ali kralj, pred katerimi številni ljudje pripogibajo glave in kolena. On je neskončno več! Neizmerno več! On je Vladar vesolja, vsega ustvarjenega, časov in vekov! Nanj smo lahko vedno in upravičeno ponosni! Pred Njim bodimo vselej z držo najglobljšega in prisrčnega češčenja! Slavimo Ga! Ljubimo Ga! Molimo Ga!

Ko sem spoznala Božjo voljo in brez odlašanja izbrala redovniški poklic v redu svete Klare, so se mi odprla nebesa. Po dokončani samostanski, mali šoli (postulaturi) sem smela postati novinka. To je pomenilo pridobitev prave redovne obleke, predvsem pa novega redovniškega imena! Oh, kakšno pričakovanje in ugibanje je bilo, saj smo vse nove sestre želele, da nam imena izbere mati opatinja, kakor si tudi krstnih imen nismo izbrale same, temveč so nam jih izbrali starši. Pri preoblecii sem zaslišala svoje novo ime: »Odslej se boš imenovala sestra Marija Mira vsemogočnega Boga.« »Oh,« sem pomislila, »kar naravnost samega vsemogočnega Boga sem dobila! Vsemogočnega Boga! In kako naj to dojamem?« Zalotila

mi, ampak tudi z gorečimi prošnjami za vesoljno in krajevno Cerkev, za naš ubogi mali slovenski narod, krvaveč iz toliko ran in umirajoč, za škofe in duhovnike in sveto Božje ljudstvo, za uboge, bolne, blodeče in kakorkoli preizkušane, za mlade in ostarele ... Vse in vsakega posebej polagam v roke svete Božje Matere Marije, da ga Ona priporoča našemu nebeškemu Očetu ... Tako je vse zelo preprosto! Ne znam (in mi tudi ni treba) poučevati, oznanjati, prepričevati, spodbujati, tolažiti, svetovati, pa vendarle verjamem, da naš vsemogočni nebeški Oče vse vidi in vse ve, vse vodi in ravna! Nič Mu ni prikrito, nemogoče in neznano. Njega smem prositi, moledovati ... Gospod, prosim Te za globljo vero in večje zaupanje v Tvojo previdnost.

Prepustimo se svojemu najboljšemu Očetu! Nebeškemu Očetu! Verujmo Vanj! Še nihče ni bil nikoli razočaran in nesrečen, kdor se je z otroškim zaupanjem zatekel k Njemu – po našem Gospodu Jezusu Kristusu, Njegovem Sinu.

Bodimo dobri otroci nebeškega Očeta, da bo tudi nam lahko rekel tako kakor Jezusu: »Ti si moj ljubljeni sin, moja ljubljena hči, nad teboj imam veselje« (prim. Lk 3,22).

Gospod, izprazni me mene same in me napolni s svojo milostjo, da bom vsaj malo postala priča Tvoje neskončne ljubezni in Tvojega usmiljenja. Tudi druge moje brate in sestre naredi za svoje priče, da bo svet po pričevanju mnogih ponovno spoznal Tebe, dobroti Bog, ki edini daješ globlji smisel življenja in resnični mir srca.

Kjer je eden omagal, je drugi pomagal

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Marjeta in njen pokojni mož Metodij Rigler sta bila prva Slovenca, ki sta po pešromanju v Compostelo tam prejela romarsko listino. Potem se nista več ustavila. Sveti Jakob ju je tako prevzel, da sta začela raziskovati srednjeveške poti, ki so nekoč vodile romarje preko Slovenije proti Composteli. Začnimo pogovor z gospo Marjeto s srednjeveško molitvijo k svetemu Jakobu:

Sveti Jakob, apostol, izvoljen med prvimi,
si prvi izpil Gospodov kelih
in si velik romarski zaščitnik.
Utrdi nas v veri
in v radostnem upanju na naši romarski poti,
da bomo stopali po poti krščanskega življenja,
in spodbujaj nas,
da bomo na koncu dosegli slavo Božjega Očeta.
Amen.

Gospa Marjeta, pozdravljeni! Pa še midve začniva na koncu: za kaj ste v svojem življenju najbolj hvaležni?

Za starše, sestro, svojo družino, za vnuke in resnično tudi za svojo domovino, za Slovenijo. Na romanju v Compostelo sva z možem Metodijem romarjem s ponosom povedala, da sva Slovenca, da je najin jezik slovenščina in domovina država Slovenija. Ko sva se vrnila, sva začela raziskovati, kje so naši predniki romali k sv. Jakobu v preteklosti.

Hvaležna sem tudi za vse lepo, kar sva doživela na našnjih poteh. Vedno sva rada romala, ko pa so naju prevzele Jakobove poti, sva vse svoje moči posvetila iskanju stezic in opisu le-teh. Že v knjigi Janeza Jalna *Ovčar Marko* je opis pastirja, ki je pasel vsa poletja na planini in ni mogel hoditi k maši, zato se je odločil, da bo poromal v Compostelo. V nadškofjskem arhivu v Ljubljani sva našla v latinščini napisano priporočilno pismo, ki ga je leta 1602 napisal škof Tomaž Hren kmetu iz Šentvida pri Stični, ko se je odpravil na božjo pot v Compostelo. Zanimivo je, da v njem piše, da v naši deželi ni več kuge, ker sicer ne bi smel iti na pot.

Pa greva še na začetek. Vsako drevo raste iz korenin. Kakšne so vaše, kje ste rojeni in kakšna je bila vaša mladost?

Rojena sem v Ljubljani, vendar sem bila veliko na počitnicah na domačiji mojega očeta v Malih Laščah, to je nad Trubarjevo Rašico, in pri stricu v Zadnikovem mlinu nad Rašico, kjer naj bi se v resnici rodil Primož Trubar. Od očeta in mame sem prejela veliko modrosti, ko sta pripovedovala, kako je bilo včasih, kako so živeli, kako so se znali razveseliti po težkem delu, kako so zvečer fantje prepevali in vasovali. Stari oče je nekoč dejal moji

mami: »Boš videla, da bodo ljudje enkrat še na Luno prišli.« Ob nedeljah popoldne smo po kosilu sedeli skupaj in se pogovarjali. Mnogokrat sem prišla prav tudi pri delu, v gozdu sem recimo z »belačem« lupila smrekova debla, pomagala sem pri pripravi drv za zimo. Za prvi maj smo bili vedno v gozdu. Oče mi je pokazal meje, me naučil razlikovati vrste dreves in še marsikaj. Zavedam se, da sta starša prenesla ljubezen do narave tudi na najina otroka, ki sta ju čuvala. Med počitnicami sem nosila vodo grabljicam in kasneje tudi že sama grabila seno s sestrničami. Večkrat sva na njivi pomagali z mamo in ona je rekla: »No, za pol delavca pa bova.« To se mi je zdelo čudno, ko sva bili vendar dve! Ko sva z možem postavila hišo pod rakovniško cerkvijo, smo imeli ob njej njivo, pridelali smo krompir, fižol ... Tako sem vedno živela z naravo, z delom, zemljo.

Vašega razgibanega življenja si ne znamo predstavljati brez vašega moža Metodija. Povsod, kjer sta se pojavila, je bilo slišati: Marjeta in Metodij Rigler. Bila sta trden tandem. Tudi na vseh knjigah sta podpisana oba. Kako sta se vajini poti združili in kako sta vozila oz. hodila skozi življenje?

Tu moram poseči nekoliko nazaj in lahko ugotovim, kako zanimivo so se prepletale poti v življenju. Ena je sprožila drugo in naju pripeljala do neslutnih razsežnosti. Za vse poti sem globoko hvaležna Bogu, da naju je tako modro vodil. No, pri sedemnajstih sem se včlanila v Počitniško zvezo Slovenije in vodila dijake po vsej Sloveniji. Ko smo pozneje delali slovensko Jakobovo pot, sem se velikokrat spomnila, po katerih poteh sem hodila v tistih prvih letih, in sem jih tako lažje našla. Prvo srečanje z Metodijem je bilo v prisotnosti očeta in gradbenega inšpektorja. Starša sta namreč v Malih Laščah postavila majhno leseno hišico, ki sta jo učvrstila na štirih skalah. Čisto skromno in preprosto. Moja sestra je kasneje pozidala še počitniško hišico, vse s potrebnimi dovoljenji.

A nekega dne je prišlo pisanje, da bodo pregledali stanje na licu mesta. Očeta in inšpektorja sem peljala na ogled. Vse je bilo v redu. Bilo je vroče in ob vrnitvi smo se ustavili v gostilni na Turjaku. Pri sosednji mizi so peli, inšpektor in oče sta se jim pridružila. Poleg moje mize je bil »džuboks«. Približal se je mladenič, vrgel žeton v avtomat in zaslišali sta se tedaj znani popevki. Navihani inšpektor je temu mladeniču dejal, naj prisede v naš avto ... To je bil Metodij, ki me je prosil, če ga peljem še na železniško postajo, ker ima predavanje na Jesenicah. Peljala sem ga in ob slovesu je vprašal, ali bi se midva lahko kdaj dobila. Predlagal je Robbov vodnjak pred Magistratom, kjer je bila takrat poročna dvorana. No, tako se je začelo. Poročila sva se v decembru, po božiču, ker sva izračunala, da bova imela cel teden prost. Uredila sva si stanovanje v moji rojstni hiši, rodila sta se sin Gregor in hči Urška. Hodila sva v službo, starša sta čuvala otroka, potem vrtec, osnovna šola ... Zgradila sva hišo pod Rakovnikom, ko smo si vsi pomagali pri gradnji, obdelovali smo vrt ob hiši, z otrokoma in prijatelji spoznavala Slovenijo, kasneje smo pokukali tudi izven meja bivše Jugoslavije. Otroka sta doštudirala, midva sva se upokojila in se odločila za pešromanje v Compostelo.

Vajino ime pozna vsa Slovenija, saj sta nekako odprla pot romarjem v Compostelo. Pravijo, da mora romarja pot v Compostelo »poklicati«. Je tudi vaju?

Takole je bilo: leta 1993 sva s p. Petrom Lavrihom poročala v Sveto deželo in takrat se je meni svet spremenil. Kako je bilo to vzdušje drugačno od sindikalnih izletov! Sedela sem na terasi v Jeruzalemu, molila in opazovala kraje, po katerih je hodil Jezus. Leta 1996 sva šla s patrom na romanje v Compostelo z avtobusom. Na poti in v Composteli sem opazila ljudi z ogromnimi nahrbtniki. Spraševala sem, kdo so ti ljudje. Povedali so mi, da so romarji, ki peš romajo v Compostelo. To me je prevzelo. Ko so šli drugi v katedralo, kjer je bilo bogoslužje in blagoslov z znamenito kadihnico, sem odhitelela v kiosk in poiskala vodnik za pešromanje. Seveda nisem dobila slovenskega, kupila sem nemškega. Metodij je bil takrat kar malo jezen name, vendar ga je moje navdušenje okužilo. Moje

hrepenenje, da некоč peš poromam k sv. Jakobu, pa se je takrat vnelo in me ni zapustilo, dokler se ta želja ni uresničila. Vendar ni šlo na hitro, treba je bilo še počakati.

Naslednje leto je p. Peter razpisal romanje s kolesi v Compostelo. Nabralo se nas je za dva kombija, ki sta bila tudi spremljevalni vozili, kolesarili smo, kolikor je kdo zmogel. Imela sem težje Rogovo kolo, navzdol je šlo prehitro, navzgor pa tudi prestave niso dosti pomagale; ko ni šlo, sem šla peš. Sama sebi sem se čudila, saj nikoli nisem veliko kolesarila, tokrat pa sem ovinkarila skozi Pamplono, Burgos, Leon – vse do Compostele. Kadar je pihal veter v prsi, sva kar dve kolesarili v Metodijevem zavetrju.

Vendar sva vedno čutila, da je pravo romanje pešromanje. Leta 1999 je bilo sveto Jakobovo leto, ki je vsakokrat, ko je god sv. Jakoba na nedeljo. Pred romanjem sem se začela učiti španščino, najprej sama, potem pri salezijanski sestri Rezki Krajnik, ki se je vrnila iz Argentine. Romarski blagoslov sva sprejela na Sveti gori nad Novo Gorico, podelil nama ga je minorit p. Janez Šamperl.

Metodij je bil dolga leta v službi na železnici. Odločila sva se za vlak do Pariza, na prvi postaji izstopila in šla skozi Pariz peš, da sva si ga lahko ogledala, nato pa nadaljevala pot do Bayonna in do Saint Jean Pie de Porta pod Pireneji, kjer se začne francoska pot – El camino frances. Po 31 dneh hoje, ki so jo spremljale mnoge moje težave, od žuljev (pribl. 14) do otečenih in bolečih nog ter sklepov, sva presrečna prispela na cilj. Metodij ni imel nobenega žulja. Sama sem kasneje govorila, da sem najbrž grešna duša, a mi je frančiškan p. Pavle Jakop dejal: »Mogoče ste romali za pokoro koga drugega!« O tej poti sva napisala knjigo z naslovom *Blagor vama, uboga reveža*. To so bile besede Metodijeve sestre Cvetke, ki jih je izrekla, ko nama je segla v roko ob slovesu.

Nato sva v letih 2003 in 2004 v Compostelo peljala avtobus romarjev. Pridružili so se nama prijatelji, ki so želeli videti, kod sva hodila z Metodijem. Štirinajst dni smo malo hodili, se malo vozili in spoznavali francosko Jakobovo pot. Mož je prevzel tehnični in ekonomski del romanja, jaz pa organizacijskega. V življenju sva se vedno dopolnjevala. Sama sem imela ideje, mož pa je bil sistematičen. Moja je bila vsebina, njegova logistika. Kjer

je eden omagal, je drugi pomagal – tako je bilo na romanju v Compostelo, tako je bilo v raziskovanju in označevanju slovenske Jakobove poti, tako se nama je odvijalo vse življenje. Ko sem ga pred nekaj leti vprašala, kako se je počutil ob vseh mojih idejah, mi je odgovoril: »Jaz sem ti samo sledil in mi je bilo lepo.«

Kakšna pa je bila pot do odkrivanja Jakobovih poti po Sloveniji? Kako sta se lotila odkrivanja stezic, ki sta jih opisala v treh knjigah?

Ko sva se vrnila iz Compostele, sta najina otroka zasledila, da je v Parizu izšel vodnik vseh poti, ki so v srednjem veku vodile v Compostelo, med njimi pot od Zagreba preko Obrežja, Novega mesta, Ljubljane, Postojne do Trsta in naprej. Takrat je padla odločitev: to je treba odkriti. Leta 2000 sva ustanovila Društvo prijateljev poti svetega Jakoba. Skupaj s člani društva ter mnogimi sodelavci in prijatelji sva iskala starodavne poti, po katerih so v preteklosti romali naši predniki proti Composteli. Ooo, to je bilo iskanja! Treba je bilo dobiti vsa soglasja občin, kjer poteka Jakobova pot, izdelati zemljevide in označiti poti. Najprej smo raziskali dolenjsko-primorsko vejo od slovensko-hrvaške meje preko Ljubljane do Trsta, označili smo jo z značilnimi Jakobovimi školjkami in rumenimi puščicami. Leta 2010 sva izdala vodnik *Kje so tiste stezice, ki so včasih bile?*, leta 2015 *Bom grmovje posekal, travice požel*, v katerem je opisana gorenjska veja od Ljubljane do Svetih Višarj, leta 2017 pa je izšel vodnik z naslovom *Bom naredil stezice, ki so včasih bile* z opisom prekmursko-štajerske veje od Kobilja na slovensko-madžarski meji do Ljubljane.

Vidva z Metodijem sta bila resnično pojem, ne samo med kompostelskimi romarji, tudi širše, saj sta bila tudi prejemnika najvišjega odličja Slovenske škofovske konference leta 2020, ob 20. obletnici ustanovitve Društva prijateljev poti sv. Jakoba. Slovenski škofje so v utemeljitvi zapisali: »... svoje moči in znanja namenjata oživitvi romarske poti sv. Jakoba po Sloveniji in spodbujata njegovo duhovnost in čaščenje.« Istega leta pa sta bila tudi med prvimi žrtvami sodobne kuge, covida-19. Vi ste ozdraveli, Metodij pa se je na predvečer praznika vseh svetih poslovil. Kako se spominjate tistih trenutkov?

Midva sva bila okužena, ko še ni bilo cepiva. Najhuje je to, da se nisva poslovila drug od drugega. Ko so Metodija odpeljali z rešilnim vozilom, mi je pomahal in to je bilo zadnje slovo. Pozneje so prišli še pome, vendar sva bila v bolnišnici ločena, vsak v svoji sobi. Nekaj časa sva si še pisala elektronska sporočila, kmalu pa je bil premeščen v bolnišnico na Golniku. Tudi meni je začel nenadoma padati kisik in so me premestili na intenzivni oddelek. Sinu so dovolili, da ga obišče. Enkrat je sinu uspelo, da naju je povezal s pomočjo mobilnega telefona. Njegove zadnje besede so bile: »Rad te imam,« in moje: »Jaz te čakam.« Tolažijo me besede škofa Jurija Bizjaka, ki je rekel nekako takole: »Metodij je umrl na predvečer vseh svetih, ko godujejo svetniki. Sveti Jakob mu je prišel naproti s kupico vina v roki.« (Premolk in zadrževane solze.)

Vodniki po slovenski Jakobovi poti pa niso vaše zadnje delo. V teh dneh je izšel vodnik po poti slovenskega mučenca Lojzeta Grozdeta. Kdaj je vzknila ideja o tem vodniku in kako ste se je lotili?

Za Grozdeta, njegovo trpljenje in kruto smrt mi je prva povedala s. Rezka Krajnik. Potem pa sva se leta 2010 udeležila kongresa v Celju, kjer je bil razglašen za blaženega. Vendar je bila takrat za naju v ospredju Jakobova pot. Me je pa zanimalo njegovo življenje, kupila sem vse knjige o njem in jih prebirala. Ko sem ob okužbi s koronavirusom ležala na infektivni kliniki, sem neko noč prosila Grozdeta za pomoč in obenem sem se zaobljubila, da če bom živa prišla iz bolnišnice, bom opisala njegovo zadnjo pot od Ljubljane preko Dobropolja, Strug, Ambруса, Stične, kjer je prejel zadnje sveto obhajilo, preko Trebnjega do Mirne. Pred Mirno ga je ustavila straža. Ker je imel pri sebi podobice Fatimske Matere Božje in Hojo za Kristusom, so ga partizani obtožili, da je italijanski ovaduh. Tega ni priznal, zato so ga silno mučili in nazadnje zverinsko ubili. Zraven sem opisala tudi Suho krajino, ki jo zelo slabo poznamo.

Vidim, da niste tipična upokojenka, ki nima nikoli časa. Čeprav se ukvarjate s toliko rečmi in imate še veliko želja in načrtov, ste si za ta pogovor vzeli ves dopoldan. Kako preživljate svoje dni?

Mnogi me sprašujejo, kako preživljam čas in kako živim: vdova, sama v veliki hiši. Ukvarjam se z mnogimi rečmi, Grozde me je zelo zaposlil, v tem času najdem komaj čas za jutranjo telovadbo. Mislim, da bi bila to tudi Metodijeva želja in volja, da se še vedno ukvarjam z vsemi temi zadevami. Komaj čakam, da bom zaključila in potem še kam šla. Želim si še spoznavati slovensko Istro – tam je na voljo dovolj poti za prehoditi in dovolj za videti. Rada pogledam tudi kako zanimivo oddajo po televiziji. Veliko se vozim s kolesom.

Midve sva se prvič v živo srečali na srečanju Frančiškovega svetnega reda pri Sveti Trojici

v Halozah. Kako pa ste prišli v stik s svetim Frančiškom in kaj vas je pri njem navdušilo?

S svakom in svakinjo sem bila na Dugem otoku na krščanskih počitnicah. Ko smo se predstavljali, sem seveda omenila Jakobovo pot, blagoslov p. Janeza na Sveti gori in še marsikaj. Z nami sta bila tudi člana Frančiškovega svetnega reda Stanko in Zlatka Šorli. Povedala sta mi, da tudi onadva poznata p. Janeza in da bo pri Sveti Trojici v Halozah srečanje OFS. Povabila sta me, naj se jim pridružim. Nisem si dala dvakrat reči, da bom dobrodošla, in sem šla, tudi zaradi spomina na romarski blagoslov p. Janeza Šamperla, ki je organiziral tisto srečanje. Bila sem pristrčno sprejeta, to so ljudje odprtih in veselih src. Ko se je pater preselil v Piran in tam organiziral 'mali Assisi', sem se prijavila še tja in preživela pet lepih dni pod okriljem piranskega samostana, patrov minoritov in v družbi Frančiškovih prijateljev. Svetega Frančiška sem že poznala, blizu mi je zaradi svojega pristrčnega odnosa do vseh Božjih stvaritev, narave, ptic, vsega, kar je opisal v Sončni pesmi. Vse to sem doživljala na najinih poteh. Velikokrat sem razmišljala, kako na romanju skrbno gledamo znamenja, ki nas vodijo k cilju, pozabljamo pa na znamenja (križe, kapelice, cerkve, glasove zvonov ...), ki nas bodo pripeljala v večno domovino (iz knjige Blagor vama, uboga reveža, str. 47).

Gospa Marjeta ali sestra Marjeta, kot bi vam rekel sveti Frančišek, pristrčna hvala za ta pogovor! Kot ste dejali na začetku, so pota, po katerih nas vodi Bog, čudovita; če se jim prepustimo, nas pripeljejo do neslutnih razsežnosti. Naj vas Bog blagoslavlja in vam nakloni še veliko poguma in moči, da se boste še naprej predajali svoji družini in poti svetega Jakoba ter blaženega slovenskega mučenca Lojzeta Grozdeta! Želim vam še veliko radostnih trenutkov na vaših romarskih poteh in vse dobro!

BREZMADEŽNA

Hiša zlata

Kako čudno je ljubezen vernih poimenovala Devico Marijo. Mogoče nam najprej pride na misel hiša, zgrajena iz zlata, torej neizmerno bogastvo. S tem so, vsaj tako mislim, verni ljudje hoteli Marijo označiti kot nekaj najbolj dragocenega med človeškimi otroki. Tista, ki je med ljudmi najbolj vredna. Pri tem ne mislim, da bi človeka lahko ocenjevali, da bi bil eden več vreden kot drugi. Ne, nočem tega! Bog varuj, ljudi se ne da ocenjevati po vrednosti. V Božjih očeh je vsak neizmerno dragocen. V vsakega je Bog položil vso svojo ljubezen.

V latinskem jeziku se ta vzклик glasi: »Domus aurea.« Zlati dom. To ima nekoliko drugačen pomen kot hiša zlata. Naš slovenski vzклик je preveden iz nemškega jezika, kjer se glasi: »Du goldenes Haus.«

V tem vzkliku so ljudje hoteli izraziti, kako dragocena je Marija, ker je dala v sebi prostor Bogu, ker ga je sprejela pod svoje srce in v svoje življenje. Ker je Marija najdragocenejša Božje bivališče, so jo verni ljudje primerjali z najdragocenejšo kovino, torej z zlatom.

Stara zaveza: Mojzes

Da bomo lažje razumeli, pojdimo v Staro zavezo, tja pod goro Sinaj. Mojzes je pasel črede svojega tasta Jetra. Pod Sinajem je bila paša borna: nizko grmičevje in šopi skromne trave, ki je bila največkrat posušena. Ko je Mojzes čuval čredo, se mu je Bog prikazal v gorečem grmu. Najprej je opazil samo grm, ki je gorel, a ni zgorel. To mu je vzbudilo radovednost. Šel je bliže, da bi si to čudno prikazen ogledal. Toda ko je bil že blizu, se je Bog oglašil iz sredine grma in mu rekel, naj si sezuje sandale, ker je kraj, na katerem stoji, sveta zemlja. Zaradi Božje bližine se je Mojzes sezul in spoštljivo stal na tistem kraju. Tam se je srečal z Bogom, ki mu je naročil, da naj izpelje izvoljeno ljudstvo iz sužnosti. Kraj, kjer se je Bog prikazal Mojzesu, je bil svet.

Nova zaveza: Marija

Pri Devici Mariji pa gre za nekaj še bolj svetega. Tudi ona je kraj, kjer se je Bog prikazal človeštvu. Toda ne samo to, še veliko več! Marija je prostor, kjer je Bog stopil na zemljo in sprejel človeško naravo. Ni se samo prikazal in potem spet izginil. V njej je postal viden vsem ljudem.

Postal je naš brat, ki nam je bil enak v vsem, razen v grehu.

Marija je tisti najsvetejši prostor ali kraj, kjer sta se na najbolj čudovit način srečala Bog in človek. Kraj, kjer se je Božja ljubezen utelesila in začela bivati kot človek.

V Mojzesovem primeru je Bog sam opozoril, kako svet je kraj, kjer se je Najvišji srečal s človekom. Pri Mariji pa je že angel v pozdravu naznanil, da je polna milosti. To pomeni, da je tudi v Marijinem primeru Bog po angelu razodel, kako sveto, kako dragoceno je telo, kjer je vsemogočni Božji Sin prejel človeško naravo. Marija je dobesedno postala dom, v katerega se je naselil Bog. Resnično, njeno telo je bilo najdragocenejša hiša, ker je sprejelo k sebi tistega, ki je nad vsemi dragocenostmi.

To so verni ljudje dobro razumeli, zato so iskali način, kako bi označili Marijo kot najbolj svet in dragocen dom, v katerega je vstopil Božji Sin. Gotovo ni bilo drugega,

kakor da so jo poimenovali zlati dom, hiša zlata. Zlato je bilo samo pripomoček, samo pojem, s katerim so skušali izraziti, kako dragocena je Marija. Priznati moram, da je tudi ta podoba samo približek Marijine dragocenosti, saj pri Bogu tudi najbolj sijajno zlato izgubi svoj lesk. Bog je nad vsemi dragocenostmi, je največji zaklad vsega stvarstva. Je tisti, zaradi katerega je nekaj dragoceno.

A tudi beseda, da je največji zaklad vsega stvarstva, ni dobra, saj je Bog nad vsem stvarstvom. On je tisti, ki je od vekomaj, stvarstvo pa je le izdelek njegovih rok. On je večji kot vse, kar je ustvaril.

Dom Vsemogočnega

Toda kljub vsej svoji veličini je Vsemogočni potreboval dom, v katerega se bo naselil, da bi bival med ljudmi. Ta dom je našel v srcu Device Marije, ki mu je bila vsa predana in odprta zanj. Zaradi tega je Marija, njeno telo in njena duša, postala najbolj čudovit dom, saj jo je posvetil on, ki je nad vsem. Marija je hiša zlata, ker je vanjo vstopil Bog. On jo je naredil dragoceno, ker se je naselil v njej. Toda hiša zlata je bila že takoj ob nastanku, že ob spočetju, saj jo je Bog obvaroval vsega grešnega, vsakega madeža izvirnega greha. Marijino srce je bilo kot dom z odprtimi vrati, ki je bil pripravljen, da sprejme tistega, ki se je namenil, da pride.

Poudariti moram, da je imela Marija popolnoma svobodno voljo. Imela je možnost, da bi vrata svojega srca zaprla. In s tem ne bi grešila. Bog bi moral iskati drugje, da bi našel domek za svojega edinorojenega Sina. Vrata Marijinega srca so bila odprta v vsej svobodi, zaradi njene neizmerne ljubezni do Boga. Čutila je, da je največ, kar more v življenju narediti, prav to, da se v celoti odpre Bogu in vstopi v njegov načrt odrešenja.

Mogoče nam pride na misel, da je bilo Marijino telo drugačno, kot so naša krhka telesa. Ne, ni bilo drugačno! Popolnoma enako je bilo našim umrljivim telesom. In kako more biti krhko in minljivo Marijino telo hiša zlata, najdragocenejši dom, kjer se je učlovečil Božji Sin? Dragoceno je bilo zaradi ljubezni, s katero se je ona odprla Bogu. Ljubezen je bila tista, ki je pozlatila Marijino telo, ga naredila za zlati dom.

Trpljenje

V resnici je bilo Marijino telo krhko, še kako krhko. Marija ni živela v zlatem domu. Takoj ko je vstopila v Božji načrt, je morala trpeti. Ni ji bilo lahko, ko je Jožef dvomil o njeni nedolžnosti. Kako bridko ji je bilo pri srcu, ko sta iskala prenočišče v Betlehemu. Božjega Sina je rodila v hlevu in ne v toplem domu. Potem je morala na pot in živeti v Egiptu kot begunka. Nič zlato ni bilo njeno domovanje. Ena sama bridkost, eno samo trpljenje. Toda zlató njene doma je bila njena ljubezen, ko je vse sprejemala iz Božje roke, pa čeprav ni razumela vsega. Zaupala je Najvišjemu in bila trdno prepričana, da kar on stori, vse prav stori. Zlato Marijinega doma ni bilo v dragocenosti materiala, marveč v njeni silni ljubezni do Boga. V Jezusu je vedno bolj spoznavala in čistila Njega, ki ga je sprejela.

Ni živela v razkošni hiši, v zlatem domu, kot mnogi danes sanjajo. Njena sreča ni bila v tem, kar je posedovala, koliko je imela. Njena veličina je bila v tem, da je veliko ljubila. Čeprav je živela v revščini, čeprav je bilo njeno telo trohljivo, je bila ljubezen do Boga in bližnjega tisto zlató, ki je zlatilo njen dom. Zaradi Božjega dela v njej je postajala vedno bolj dragocena in zaradi njene velike ljubezni njeno telo ni smelo trohneti. Vse njeno bogastvo je prihajalo od znotraj. Ni se svetilo kot zlato,

ni klicalo h gospodovanju, kazalo se je v služenju in popolni vdanosti Bogu.

Marijina dragocenost ni izhajala iz tega sveta, prihajala je iz večnosti, od Boga. V njem in zaradi njega je postala dragocena in zlata. Pustila se je oblikovati njemu, od katerega izhaja vse, kar je dragocenega. Iz njegove roke prihajajo zlato in druge drage kovine, iz njegovega srca pa prihaja ljubezen, ki sije in ogreva vse živo. Prav iz Božjega srca prihajajo valovi, ki zlatijo vse, kar se mu izpostavi. Marija je bila kakor sončna roža usmerjena v valove njegove ljubezni, zato jo je le-ta mogla obsijati in pozlatiti. Ker se mu je prepustila, je postajala vse bolj zlata in vse bolj čudovita.

Ljubezen

Klic »hiša zlata« pa ni samo Marijina last. Ona hoče, da bi tudi vsak izmed ljudi postal hiša zlata: zlat in dragocen dom, v katerem bo prebival Najvišji. Marija je kot hiša zlata kažipot, da bi tudi mi z vsem navdušenjem vstopili v proces zlatenja. Kaže nam dvoje.

Najprej nam razodeva, da nič tega, kar je minljivo, ne more biti zares dragoceno. **Dragoceno je samo tisto, kar preživi smrt.** Vse krhko in minljivo ne bo obstalo, ne bo prestopilo praga večnosti. Zato nas vabi, da bi znali razločevati in izbirati tisto, kar je resnično dragoceno. Samo ljubezen je tako močna, da more preživeti v ognju trpljenja in smrti. Smrt in trpljenje je ne uničita, marveč samo prečistita. Treba se je postaviti pod slap ljubezni in pustiti, da nas ljubezen popolnoma prevzame. Očistila nas bo starega mišljenja in nas usmerila v

tisto, kar je resnično dragoceno. Resnično zlato prihaja samo od Gospoda, on je tisti, ki nosi vse bogastvo in dragocenosti v svoji roki. Toda ne drži ga zase, sipa ga v preobilni meri na ljudi, da bi ob njem obogateli. Samo ob njem namreč lahko resnično obogatimo. On nas lahko napravi za zlato dom ljubezni. Dom, v katerem bo prebival on, in hišo, v kateri bo vedno prostor tudi za bližnjega, za ubožca in potrebnega. Tako kakor Gospod razsipava bogastvo, uči tudi nas, da ga razsipavamo. Ne zbiranje, marveč razdajanje nas bo obogatilo.

Marija je svoje najdražje, Jezusa, Božjega Sina, dala ljudem. Ni ga obdržala zase, na svojem domu, marveč ga je pustila, da je šel iskat izgubljene. Njena hiša je bila vedno odprta, a vedno polna bogastva. Vse krhko je znala z ljubeznijo tako oplemenititi, da je po njeni dobroti postajalo dragoceno.

Samo Bog

Drugo, kar nam Marija govori, pa je to, da je edino pravo bogastvo samo Bog. Nič drugega ne more človeka bolj osrečiti kakor skupnost z Bogom. Ona se mu je odprla z vsem srcem, zato je bila sposobna hoditi skozi vse težave življenja. Njeno človeško je postajalo vedno bolj Božje. Bog je sijal iz njenega življenja. Bila je resnično hiša zlata, saj je bil Bog tisti, ki je zlato sijal iz njenega bivanja.

Mislim, da smo tudi mi vsi poklicani, da bi postali hiše zlate, zlato domovi. Odločiti se moramo za zbiranje pravih zakladov, saj nam samo ti omogočajo, da postane naše telo hiša zlata. Toda to ni storjeno samo z eno odločitvijo. To je dolg proces. Vsak dan je treba čistiti dom,

da postaja vedno bolj svetel. Vedno znova je treba iz njega trebiti slabosti in grešne navade ter ga krasiti s krepostmi. Božja podoba v njem mora biti na vedno bolj vidnem mestu.

Ker je grajenje zlate hiše dolgotrajno prizadevanje, je potrebne veliko vztrajnosti. Vsak dan znova se je treba truditi in se ne naveličati. Sprva ni mogoče videti veliko sadov. Po dolgem trudu pa se pokaže zlato lesk Božje ljubezni. A tudi takrat se ni dobro ustaviti. Treba je delati naprej. Delati tako dolgo, da se izčrpamo v trudu za svetost. A ne da omahnemo od utrujenosti, ampak pristanemo v večnem Božjem objemu. Šele takrat bo hiša človekovega prizadevanja lahko zasijala v polnem siju kot hiša zlata.

p. Branko Petauer OCist

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Rad bi imel kakor orel peroti,
da domovino bi vso preletel,
da bi načudil se njeni lepoti
in zanjo še vse bolj bi se vnel.

Tja čez meje bi krivične poletel,
kjer moji bratje v okovih ječe,
in jim bodrila in upa ponesel,
sladke tolažbe bi vlil jim v srce.

K božjemu soncu bi švignil v višavo,
k Njemu, ki Kralj je neba in sveta,
pesem mogočno zapel bi mu v slavo
in pri Njem našel bi pokoj srca.

Lojze Grozde

TISTIM, KI GA LJUBIJO

Soncu nisi dal srca,
ognja si mu dal, da sveti,
zate more le goreti,
a ljubiti te ne zna.

Nisi dal ljubezni dnevu,
poje le o tvoji moči,
ne srebrno žarni noči,
v vedno novem slavospevu.

Limbar beli, cvet poljan
z nežno žarnimi odsviti
v blesku vsem ne zna ljubiti,
le slavi te v jasni dan.

Lesi, logi in dobrane
nimajo ljubezni zate,
gore so škrlatno zlate
spomenik le tvoje slave.

Meni pa si dal srce
živo, žarko in čuteče –
Višek to je moje sreče –
naj gori, gori za te!

s. Elizabeta Kremžar

Frančišek in njegovo vodilo danes

Stanko Šorli

Duhovne vaje Frančiškovega svetnega reda Slovenije

Redne spomladanske duhovne vaje za sestre in brate FSR ter vse, ki jih navdihuje karizma sv. Frančiška, so bile tudi letos v minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu. Tokrat so bile nekaj tednov kasneje kot prejšnja leta, ko so potekale v postnem času. Kljub kasnejšemu datumu pa vreme ni bilo najbolj naklonjeno udeležencem, ker je bilo kljub soncu precej hladneje kot običajno v istem času.

Toda vreme, tako ali drugačno, ni še nikoli vplivalo na zbranost in razpoloženje sester in bratov, ki slavimo Boga Najvišjega in Vsemogočnega v bratu soncu, sestri luni, bratu vetru in sploh v vsakem vremenu ...

V petek popoldne se je v samostanu zbralo skoraj trideset sester in bratov iz desetih krajevnih bratstev. Urnik duhovnih vaj je bil tak, da je bilo dovolj časa za uvodna razmišljanja voditelja in pogovor o vsebini, za skupno molitev hvalnic, večernic, serafinskega rožnega venca in molitev Pot luči, pa tudi za osebno molitev in adoracijo pred Najsvetejšim. Posebno doživete pa so bile tudi jutranje »samostanske« svete maše. Ob tem je ostalo še nekaj prostega časa za sprehod po starem mestu ali vzpon na znameniti piranski zvonik.

V prvem letu velikih jubilejev, osemstoletnic najpomembnejših dogodkov v življenju sv. Frančiška, je bila osrednja tema tokratnih duhovnih vaj, pričakovano, obletnica potrditve Vodila sv. Frančiška.

Konferenca duhovnih asistentov FSR Slovenije vsako leto izbere voditelja iz druge province bratov prvega reda. Letos je p. Robert Bahčič OFM zaradi preveč

obveznosti prosil, da duhovne vaje vodi njegov sobrat p. Benedikt Emberšič, duhovni asistent pokrajinskega bratstva Koper. Zanj so bile to prve duhovne vaje za sestre in brate svetnega reda. Gotovo pa ne zadnje, saj gre njemu zahvala, da smo Vodilo spoznali na nov način.

V svojih razmišljanjih se ni ustavljal pri zgradbi ali posameznih členih Vodila, ki so morda preveč pravniško suhoparni, ampak pri tistih odstavkih, kjer sv. Frančišek v Vodilu navaja odlomke iz Svetega pisma. Prav ti odlomki pa nas še danes močno nagovarjajo in nam zastavljajo vprašanje, ali mi, Frančiškovi bratje in sestre, v današnjem času zmoremo živeti po evangeliju, kot smo slovesno obljubili. Duhovne vaje so bile namenjene prav tem vprašanjem in našim odgovorom nanje. Marsikdaj

je naš odgovor pritrdilen in smo lahko neskromno zadovoljni sami s seboj. Vse prevečkrat pa zase ne moremo reči, da zvesto izpolnjujemo Jezusovo največjo zapoved ljubezni, iz katere izhajajo zapoved čistosti, uboštva in pokorščine. Seveda pa ta vprašanja niso namenjena samo uram in dnevom na duhovnih vajah, ampak si jih moramo zastavljati in nanje odgovarjati vsak dan. Pa ne samo odgovarjati, temveč tudi usmerjati svoje življenje glede na odgovore. Z drugimi besedami: neprestano se moramo spreobračati.

Vodilo sv. Frančiška nam je že osemsto let kažipot na poti skozi življenje, ki smo si jo sami izbrali. To je pot življenja po evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Odgovorila sta brez oklevanja

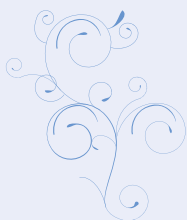
Mirko Potočnik

Prijatelja, ali bolj pravilno, brat in sestra sta mi že skoraj pol življenja, več kot trideset let. Spoznali smo se na avtobusu. Na prvem skupnem nepozabnem romanju v Assisi. Gotovo je tudi to romanje bilo zanju Gospodov klic. Odgovorila sta kot sv. Frančišek, brez oklevanja. Še tisto jesen sta se pridružila našemu krajevnemu bratstvu v Piranu in vsako tretjo nedeljo v mesecu sta se več let vozila iz oddaljenega Grahovega na naša srečanja. V soboto, 12. 8. 2000, sta s slovesno obljubo postala Frančiškova sestra in brat. Zdaj že skoraj četrto stoletja vestno služita bratstvu na vseh ravneh in v različnih službah.

Večkrat se zgodi, da me kdo vpraša, kaj pomeni biti član Frančiškovega svetnega reda, kaj moraš kot sestra ali brat delati. Moj odgovor je preprost: evangelij moraš živeti tako kot Zlatka in Stanko. Potem ni treba drugih besed, da razumeš, kaj pomeni v današnjem svetu živeti evangelij po Vodilu OFS. Če bi hotel naštet in opisati vsa njuna dobra dela, namreč ne bi kmalu končal. Gotovo bosta nekoč tudi onadva med tistimi, ki bodo vprašali: »Gospod, kdaj si bil lačen in sva ti dala jesti, žejen in sva ti dala piti, bolan in sva te obiskala ...«

Zato sem hvaležen Bogu, da mi je dal sestro in brata, Zlatko in Stanka!

*Jezus, grej svoje duhovnike, močno jih grej v srcu,
da bodo pri vsaki sv. maši v rokah čutili utripati
tvoje živo Srce, darovano na pateni.
Naj ti, ogreti s tvojo ljubeznijo, prinašajo duše
in jih sočutno polagajo v tvoje Srce.*

Nataša Ahčin

Angel za Stanka in Zlatko (ob 30-letnici njenega Assisija)

Čudovite so Gospodove poti!
Po njih hodimo angeli in mi,
od zibeli do groba
se križajo naše poti,
da takrat za hip obstojimo,
smer življenja izostrimo
ali si – kakor Stanko in Zlatka –
ljubezen podarimo.
Iz njune ljubezni
je zraslo življenje,
družina – otroci, vnuki
in novo hrepenenje,
novo križanje poti,
ki je Stanka in Zlatko
pred 30 leti
popeljalo v Frančiškov Assisi.

Tu se prelepa
angelska zgodba začne,
polna skrbi in ljubezni:
za asiške romarje,
za patre,
za Frančiškove brate in sestre.
Polni hvaležnosti
iskreno želimo, da vaju angel
Gospodovih poti
še dolgo let vodi
po naših skupnih poteh,
v mali in veliki Assisi
in k Frančiškovi družini.
Božji blagoslov naj nad vama bedi,
sv. Frančišek pa naj vama
mir in dobro
v obilni meri podari!

Mali Assisi v Piranu

Zlatka in Stanko Šorli, Cvetka in Anton Horvat

Kot smo lahko prebrali v eni od prejšnjih števil Med nami, bo prihodnje leto v Piranu zaživel 'mali Assisi'. Seme te ideje je bilo zasejano že v devetdesetih letih prejšnjega stoletja, ko so patri minoriti prebivali še na Kumrovi in je p. Janez s pomočniki pripravljal teren za denacionalizacijo prostorov sedanjega samostana ter za njegovo obnovo in sedanje podobo. Vsako seme čaka, da dozori po pogoji in lahko vzkali. Spomnite se semen jagod ali malin na gozdnih posekah ... koliko let so prej čakale v sencah drevesnih krošenj?! Delovišče na samostanskem vrtu, kjer je množica kamnov že lepo zložena, daje slutiti, kje bo zelenjavni vrt, kje je umeščena pot za dostop invalidov do križnega hodnika, kje bo spodnja 'ploščad' z zelenicami, cvetjem, oljkami, kipom svetega Frančiška ...

Letošnja generalka med prvomajskimi prazniki je potrdila, da so pogoji dozoreli, da je seme vzkalilo in da bo drevo duha Assisija zaživel in zadihalo s polnimi pljuči. Že letošnje dogajanje je bilo lepo in bogato. Večina se nas je zbrala že v petek proti večeru. Patri minoriti, skrbniki samostana, so nam dodelili sobe in postelje. Vsakega je ob postelji pričakala podobica sv. Antona Padovanskega ali sv. Jožefa Kupertinskega. To je pomenilo, da smo bili izbrani v dve skupini: ena je pomagala pri skrbi za telo (pomoč pri pripravi zajtrka, kosila, večerje ...), druga pa pri skrbi za dušo (molitev pri jedi, so delovanje pri sveti maši ...). Otroci

so seveda imeli svojo skupino, vodili sta jo Urška in Milanka. S petjem in animacijami so zelo popestrili dogajanje.

Po večerji smo imeli v samostanskem refektoriju spoznavni večer – podobno kot pred mnogimi leti v takratnem Kolbejevem domu v Ljubljani in potem še velikokrat pred odhodom na romanje v Assisi. Drug drugemu smo podajali klobčič volne in se na kratko predstavili. Prekrižane nitke so obnovile stare ali vzpostavile nove vezi med asiškimi romarji različnih generacij ali drugih srečanj dobrih ljudi: s krščanskih počitnic na Dugem otoku, romanj v Compostelo, po slovenski Jakobovi poti ... Večer smo zaključili z asiškim filmskim odpustkom p. Janeza »Frančišek živi« ter procesijo po križnem hodniku z lučkami in molitvijo rožnega venca.

V soboto nas je po sveti maši že čakal asiški zajtrk. Skupina svetega Antona Padovanskega je resno vzela svoje delo in namazala dovolj rezin kruha z zaseko, medom, marmelado ali jih obložila s sirom in salamo. Kave, mleka in čaja ni zmanjkalo. Okrepljeni smo se lahko odpravili s p. Martinom in p. Romanom na romanje v cerkev svetega Štefana. Tam smo se srečali s sv. Frančiškom in njegovo spreobrnitvijo pri sv. Damjanu. Slišali smo: »Pojdi in popravi ...« Povabljeni smo bili, da se srečamo z gobavcem, razmišljali smo o zidu, ki loči revne od bogatih ... Nama se je obudil spomin na prvo srečanje s križem pri sv. Damjanu pred 30 leti, ko smo tiho peli: »Bodi tu in čuj zdaj z menoj in moli ...« Čas po kosilu smo prebili vsak po svoje ali v skupinah; Piran nudi polno zanimivosti, vrednih ogleda. Po večerji smo si privoščili še malce kulture: v pastoralnem centru Georgios smo prisluhnili ubranim melodijam flavte in kitare, potem pa večer spet zaključili s procesijo na križnem hodniku, tokrat z litanijami Matere Božje.

V nedeljo se nam je pridružil p. Milan Kos, provincialni minister. Po sveti maši nam je spregovoril o evharistiji in Frančiškovem odnosu do presvetega telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa. V obeh skupinah smo potem izmenjali misli o tej skrivnosti in jih potem na plenumu predstavili. Pred kosilom smo si ogledali še film o lanskoletnem poletnem romanju v Assisi, ki ga je pripravila Milanka in ki služi kot povabilo na letošnje romanje. Srce je bilo polno hvaležnosti in dobrih želja, da bi, mali Assisi' živel ...

Prvi majski dan smo si zadali romarsko pot do Strunjana, v cerkev svete Marije od prikazanja. Romarska pot se je vila najprej ob morju, nato pa med slikovito primorsko pokrajino. Krajšali smo si jo z zanimivimi pogovori, spodbudo pa so nam dali tudi otroci, ki so z nasmeškom na obrazu pogumno drobili korake. Pogovori so bili sproščeni, pristni, prijetni.

Tam nam je oče Bojan slikovito predstavil to svetišče ter pojasnil prizore fresk, podobe iz Marijinega življenja. Oče Bojan je pripoved zaključil s stavkom, da smo vsi dragulji v Marijini kroni, neprecenljivi in dragoceni. Po udaril je tudi dragocenost prstanov zakoncev; otroci naj to svetinjico očeta in matere vsak dan poljubijo.

Pri sveti maši v tem svetišču je p. Roman govoril o ustvarjalnem pogumu, ki ga je imel sv. Jožef, ko je rešil Jezusa in Marijo ter ju odpeljal v Egipt pred Herodom. Jožef je naredil, kar mu je naročil Bog, in je pomagal uresničiti Božji načrt. Tudi mi smo poklicani, da to storimo.

Po maši smo pred cerkvijo pojedli asiško kosilo. Nato smo se napotili do strunjanskega križa. Tam nam je p. Roman povedal zgodbo o križu na polju. Taboriščniki v Dachauu so vsak dan odhajali iz taborišča na delo mimo polja, kjer je bil postavljen križ. Mladi esesovec, ki so mu rekli tudi kulturonosec, je sovražil ta križ. Vsakič, ko so odhajali mimo, je brcnil vanj. Nekega dne, ko so se taboriščniki zjutraj spet odpravili na delo, pa se je od njih

odtrgal mlad fant, ki je stekel do križa s tremi količki ter začel popravljati križ, ki je pri zemlji že trohnel. Kulturonosec se je zadržal »Stoj!«, vendar to ni vplivalo na fanta; vsi stražarji so v mladega jetnika uperili puške, vendar ni nihče sprožil. Kulturonosec je stopil proti križu, da bi ga brcnil, vendar je predenj stopil jetnik in dejal, da ne dovoli tega. Kulturonosec je zarjovel, da je to upor, nato pa nastavil puško in meril, vendar se puška ni sprožila. Zaradi tega je kričal kot nor. Poveljnik odprave je naročil premik naprej, tudi mlademu jetniku. Prej ga je popisal in mu dejal, da je to upor in da ga čaka smrtna kazen, ko se bodo vrnili z dela. Tistega dne jetnikov niso tako priganjali. Zvečer, ko so se vrnili v barake, je mladi jetnik, ki je zjutraj hotel popraviti križ, šel k poveljniku taborišča. Vsi v barakah so molili zanj ter čakali, kdaj bodo oznanili izvršitev smrtne kazni. Čez nekaj časa pa je v barako ves nasmejan vstopil mladi jetnik. Sojetnikom je povedal, da je poveljniku taborišča razložil, da kot kristjani ne bi smeli tako delati s križem. S tem se je poveljnik po čudežu strinjal in mlademu jetniku naročil, da naj drugič ne gre iz kolone, kulturonoscu pa, naj se ne obnaša več tako. Čez nekaj dni so popravili križ. Tisti, ki je branil križ, pa je postal svetnik. Po spodbudni zgodbi smo se poslovili od strunjanskega križa ter se vrnili v piranski samostan.

Že je prišel naš zadnji dan bivanja v Piranu. Po maši nas je v razmišljanje uvedel p. Janez. Razložil nam je, da je Assisi mesto miru. Bratje so naredili deset zapovedi o miru – to je strnjena Frančiškova duhovnost, vera v pozitivno.

Ogledali smo si še multivizijo o Piranu ter cerkev sv. Katarine, sledilo je kosilo, nato pa smo se počasi vračali iz malega Assisija domov, da prinesemo mir v svoje domove, šole, službe. Srce pa je bilo polno hvaležnosti in dobrih želja, da bi, mali Assisi' živel ...

Adamovo doživljanje malega Assisija

Adam Horvat

Sem Adam, star deset let in pol, najmlajši izmed štirih otrok, navdušen nogometaš, skavt, ministrant in tolkalist. V mali Assisi sem se napotil, da bi bil z družino. V Piranu mi je bilo všeč druženje z vrstniki. Zelo sem užival, ko smo delali križ tau, izdelovali svečke ter pisali na skodelice. Dobro se mi je zdelo, da smo patrom narisali risbice v zahvalo za mali Assisi. Na risbici sem narisal sebe kot zvonarja ter p. Janeza, ki mi je dal nalogo, da pozvonim in dosežem tišino, preden je dal navodila za delo oz. posredoval obvestila. S tem sem imel kar precej dela. V Piranu sem se podrobneje seznanil s sv. Frančiškom. Najbolj me je nagovoril prizor iz Frančiškovega življenja, in sicer ko se je šel borit za Sveto deželo, pa je na poti zbolel. Odpeljali so ga v gostilno, kjer se mu je v sanjah prikazal Bog. Vprašal ga je, koga moraš ubogati,

gospodarja ali služabnika. Odgovoril je, da gospodarja, nato pa je dobil navodilo, naj gre domov, in je šel.

Prav tako mi je bil všeč Frančiškov pogum in ravnanje z gobavci. Ob neki priložnosti, ko je zaslišal zvonček, ki ga je nosil gobavec, se je najprej ustrašil, vendar ni zbežal, ampak je šel h gobavcu in ga objel ter poljubil.

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo šli peš v Strunjan, kjer nam je oče Bojan predstavil cerkev. V spomin se mi je vtisnila tudi zgodba p. Romana o križu na polju, ko je mladi zapornik tvegati življenje, da je popravil križ.

Doslej sem bil v pravem Assisiju le enkrat, pa še to le za en dan, tako da upam, da bom prihodnjič Frančiškovo mesto podrobneje spoznal, pa četudi bom šel le v mali Assisi.

Dragi otroci!

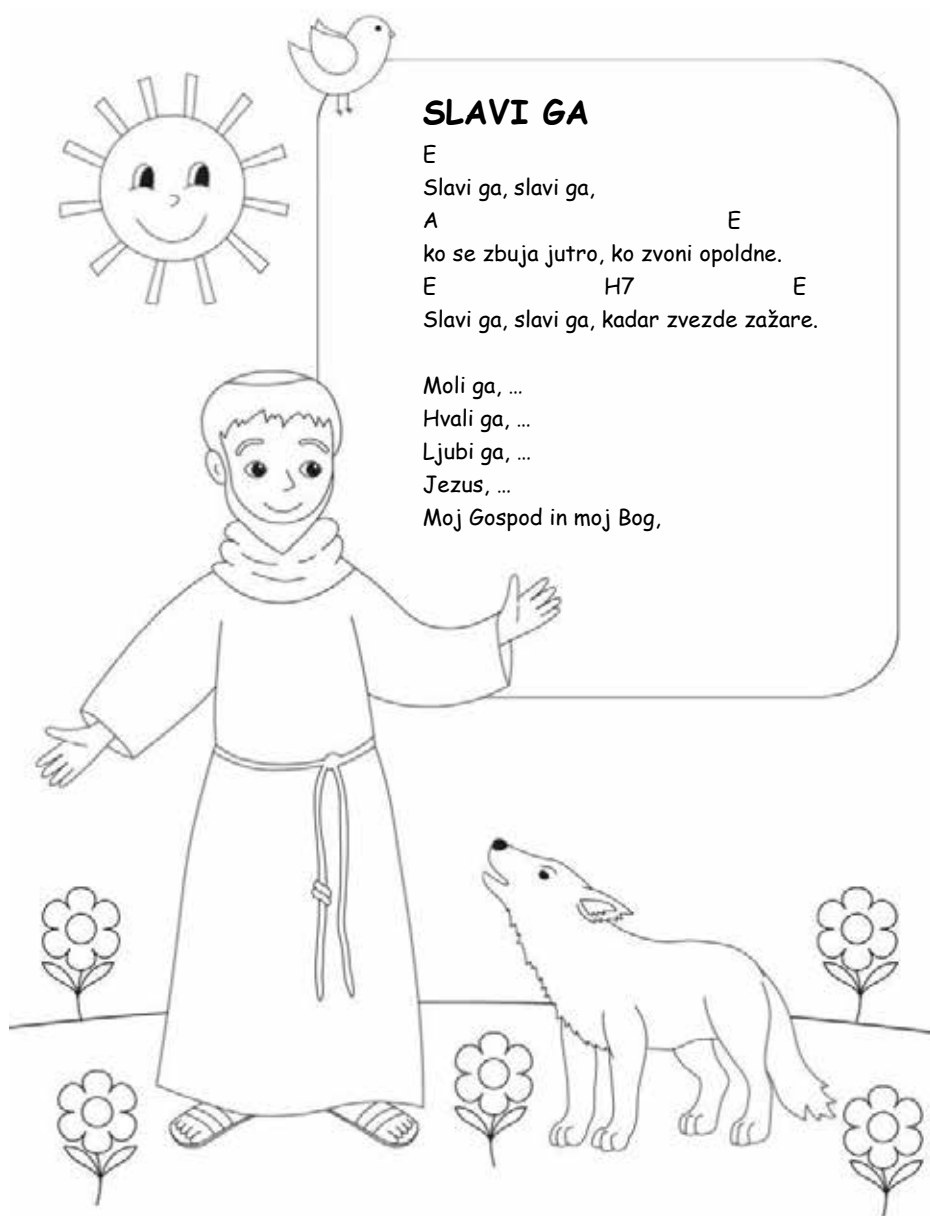
s. Tina Dajčer, ŠSFKK

Se še spomnite, kako smo se pozimi trudili, da bi v naše domove prinašali čim več topline in bili luč, ki greje in sveti? Vse to z namenom, da bi ljudje okoli nas še bolj slavili Boga Očeta. Tudi sv. Frančišek, naš prijatelj iz Assisija in svetnik, ki ga poznajo po vsem svetu, s svojimi dobrimi deli ni želel kazati nase, temveč na Boga, ki je vir pravega veselja.

Tokrat vas povabim, da pobarvate pobarvanko sv. Frančiška in nato skupaj s svojimi sesticami, bratci, prijatelji

ali starši zapojete pesem Slavi Boga. Vsi inštrumenti, ki bodo polepšali vaše petje, so seveda več kot dobrodošli. Če imate ob sebi kakšnega ljubitelja fotografiranja, pa ga le prosite, da naredi kakšno lepo fotografijo. ☺

Lz srca vam želim počitniške dni, polne notranjega veselja. In ne pozabite: »Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 5,16).

Končno spet tukaj!

Urška Bokal

Ob pogledu na oljčnik Sacra Conventa sem obujala spomine na obiranje oljk.

Minila so dobra tri leta od mojega zadnjega romanja v Assisi, ko sem skupaj z drugimi oljkarji v oljčniku Sacra Conventa po Frančiškovo občudovala jesensko naravo in delala z lastnimi rokami; obrali smo kar velik del

oljčnika. Epidemija kovida je pretrgala to verigo romanj. Želja, da poromam ponovno, je bila vse močnejša; tako se je iz nje rodila odločitev, da odidem letos spomladi, če ne drugače, tudi sama.

Silva in Urška

A mi je Bog dal brata in sestro, dve duši, ki sta prav tako želeli oditi na romanje, bolj posvečeno tišini in molitvi kot obiskovanju čim več znanih Frančiškovih krajev. Kot piše v »starem dobrem« asiškem vodniku, ki so ga izdali bratje minoriti: »Ne čim več imeti od romanja in čim več doživeti, ampak preprosto biti, tukaj in zdaj.«

Kot romarji nismo želeli bivati v hotelu, saj preprostost bivanja dela tudi duha bolj dovezetnega za vse božje. Nastanitev smo iskali v romarskem domu sester frančiškank Marijinih misijonark v Porcijunkuli, kjer je tudi njihov samostan. Hodniki doma, okrašeni z različnimi predmeti z vsega sveta, so

Kapela sester FMM, pri katerih smo bivali.

La Verna je v mrzlem zimskem vremenu veliko bolj samotna kot poleti.

odsevali mednarodnost njihove skupnosti. Sestre z romarji delijo tudi svojo obednico, kjer smo skupaj imeli obroke, ter kapelo, kjer smo se vsako jutro hranili ob evharistični mizi. Pri njih je v tem času bival tudi duhovnik iz reda pavlincev, ki sicer deluje v Rimu, rad pa poroma v Assisi, da se spočije od mestnega vrveža.

Dva dneva smo obiskovali Porcijunkulo in najpomembnejše cerkve v Assisiju, poleg opisa kraja smo bili veseli razmišljanj in molitev iz asiškega vodnika ter misli črpali tudi iz dveh Frančiškovih življenjepisov. V spominu so se mi prebujali dogodki iz Frančiškovega življenja, o katerih sem brala pred leti, in besedila njegovih spisov.

Ena od zgodb, ki nas je najbolj nagovorila, je bila tista o topli kaši. Nek Frančiškov brat, na katerega se je predstojnik jezil in ob tem glasno vpil, mu je po končanem kričanju prinesel toplo kašo, rekoč nekako takole: »Pojej to toplo kašo, prosim. Ko si govoril, sem slišal, da je tvoj glas nekoliko hripav, pomagala ti bo.« Ko ga je predstojnik ježno zavrnil, mu je dejal: »Potem pa mi, prosim, ti drži svečo, da jo pojem jaz.«

Kaj je za Frančiška popolno veselje, vemo: ko te húdo, kot je krivica, zavrnitev, ne prizadene, da bi se odzval z jezo ali nasiljem, ampak ostaneš v miru, saj se naše Božje otroštvo ob tem ne zamaje. Popolno veselje smo se na nek način učili tudi živeti. Ob želji, da bi bivali v trenutku, ki nam je podarjen, smo nekoliko pozabili na načrtovanje in urnike svetišč. Prvič nas je po s soncem obsijani pešpoti do cerkvice sv. Damijana pričakalo zaprto svetišče. Ko smo ga obiskali popoldne, po vrnitvi s Carcerija, smo

molili pred Frančiškovim križem v cerkvi in pozabili, da se po zimskem času kraj, kjer je bivala sveta Klara s sestroami, zapira prej kot poleti. In ko smo hoteli za slovo še zadnjič obiskati grob sv. Frančiška, so nam krypto pred nosom zaprli. Za molitev smo tako ostali v spodnji baziiliki. Med njo se mi je pogled ustavil na freski nadangela Mihaela, priprošnjika v boju proti zlu. Ali ni popolno veselje tisto, s čimer se premaguje zlo? Nadangel Mihael nam lahko izprosi to milost.

Na poti domov smo obiskali še La Verno, kjer so zaplate snega in mrzel veter pričali o radikalnosti Frančiškovega uboštva in spomin na njegove stigme o ljubezni, s katero je Kristus odgovoril na Frančiškovo zvestobo. Zdaj, ko sem doma, mi v mislih večkrat odzvanja verz pesmi, ki smo jo med vožnjo poslušali: »Ko življenje prah postane, samo tisto še ostane, kar dajal si tudi drugim ...« Kar ostaja od sv. Frančiška, nas hrani še danes.

Pavlina, krščansko občestvo te sprejema z velikim veseljem

Pred tremi leti se je župnijsko občestvo pri Svetem Juriju na Ptuj razveselilo ob krstu male Klare. Danes je Klara že velika deklica, veselje svojim staršem, bratcu in sestrkam. Ni pa več najmlajša v družini, postala je namreč velika sestra, dobila je mlajšo sestrico Pavlino, ki se je kot peti otrok pridružila Evi, Dori, Urbanu in Klari. Na binkoštno nedeljo smo se v baziliki Marije Zavetnice s plaščem na Ptujski Gori zbrali člani velike razširjene Pavlinine družine, ki šteje poleg staršev, starih staršev, stricov in tet še 24 bratrancev in sestričen. Ob sodelovanju zbora Magnifikat, ki ga vodi Pavlinin oče Peter Gojkošek, in manjšega orkestra smo bili skupaj s ptujskogorskim

župnijskim občestvom priče Pavlininega krsta. Živo so se nas dotaknile besede delivca svetega krsta p. Emila Križana, ki je poudaril, da župnijsko občestvo z veseljem sprejema malo Pavlino. Ona je namreč prva od svoje družine na poseben način »vstopila« v občestvo na Ptujski Gori, kjer si mlada družina ustvarja svoj novi dom.

Pavlini želimo obilo Božjega blagoslova, prav tako celi družini, ki bo ob rasti svojih otrok zrla poleti v zelenilo bližnjega gozda, pozimi pa se ji bo odstiral pogled na baziliko Marije Zavetnice s plaščem. Naj vas zagrinja v svoje zavetje!

V imenu uredniškega odbora babica Dorica

Gospod naj ti podari mir!

Frančiškov prijatelj
<https://www.kapucini.si/>

Nova številka Frančiškovega prijatelja govori o tišini. To ne pomeni, da je vse tiho, ampak želimo razmišljati, kako pomembna je tišina za naše življenje.

Pa ne samo za telesno življenje, ampak predvsem za duhovno življenje. Že Božja beseda nas velikokrat spodbuja, da utihnemo in prisluhujemo šepetu in Svetemu Duhu, ki se izogiba hrupu in kaosu, čeprav zna tudi tam delovati.

Tako je tišina šepetala že sv. Frančišku in sv. Klari. Frančiškova mladina svojih duhovnih vaj ni preživela samo v tišini, ampak v bratskem vzdušju, ki vsebuje tudi slavljenje, pesem, skupno molitev. Čeprav tudi tišino. V tišino nas vabi tudi stvarstvo in Zadnjiški Ozebnik, ki ga br. Matej Nastran opisuje v rubriki Božje stvarstvo.

Mogoče nas bo narava le premaknila z domačih stolov in iz foteljev. Br. Jožef Mezeg, ki bo letos naredil večne zaobljube pri kapucinih, pa nam pripoveduje svojo življenjsko pot. Mlad, živahen, poln idej in energije je tihoto že doživljal v molitvi in pri srečanjih.

Doma verjetno manj, saj je v družini sedmi od desetih otrok. Gabriel Kavčič nam opisuje svojo pot poklica in hoje za Gospodom. Ob njegovem zapisu boste izvedeli lepe in presenetljive stvari. Dogodki, kot sta izkušnja Boga ali srečanje v Taizeju, pa vabijo na duhovno poglabitev v tišini.

Preberete lahko tudi pričevanja voditeljev delavnic molitve in življenja. Izviren pa je tudi br. David Tencer, kapucin in škof na Islandiji, ki zna biti tako neposreden in radikalen. Vse to rojeva svoje sado-ve. V poletnih časih pa lahko vzamete v roko tudi knjigo Blagoslov gora, da se boste poglobili v tišino in spoznali lepo stvarstvo. Še v objektiv se je kaj ujelo. Tudi vi ujemite v objektiv in v svojo dušo lepe stvari. *br. Vlado*

brat frančišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Gospod naj ti podari mir!

Luč vstalega Kristusa je razsvetlila vse in napolnila naša srca z radostno novico: »Gospod je vstal in živi! Aleluja!«

Tretja številka revije Brat Frančišek se še vedno napaja pri osemstoletnici Potrjenega vodila reda manjših bratov, tokrat s poudarkom na pričevanju.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* boste našli pričevanje s. Ane Šuštar FMM o življenju po evangeliju, kot ga naroča sv. Frančišek v Vodilu.

Ne spreglejte nove kateheze, ki jo je pripravil p. Danilo Holc OFMConv, in sicer o sledenju stopinjam Jezusa Kristusa, kot izhaja iz vodila reda manjših bratov. *Naša evangelizacija* pa prinaša tudi razmišljanje sestre Cvetke o velikonočni skrivnosti.

V nadaljevanju boste našli dve poročili o srečanju svetov OFS, ki je za vsako pokrajino potekalo posebej, pa vendar skupaj s predavanjem prek videopovezave. Pa še utrinek z duhovne priprave na veliko noč boste našli. Rubrika *Iz naših družin* nas spomni na poezijo Jakoba Emeršiča OFS in na uprizoritev Kristusovega pasijona na Vidmu pri Ptujju.

Žetev nam ponuja veliko snovi za premišljevanje in molitev za nove duhovne poklice.

Pokukajte tudi v Frančiškovega prijatelja in revijo Med nami.

Mladi so še, preberite pogovor z enim izmed njih.

Izberite si romanje, ki vam ustreza, in se posladkajte z jagodnim sorbetom brata Metoda.

Hvala vam za vse darove, ki ste jih nakazali za redno izhajanje revije Brat Frančišek! Bog povrni!

Vse dobro!

br. Janez Papa

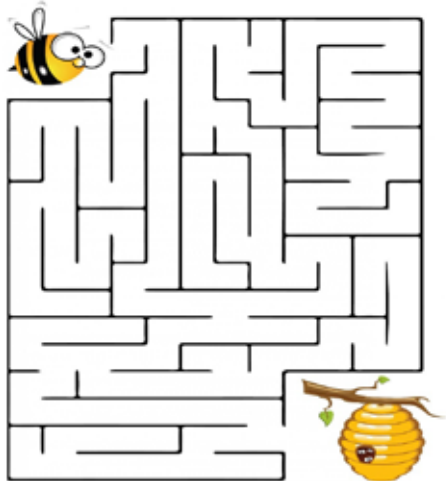
Pripravlja: Milanka Petrovič

POIŠČI BESEDE: Pavlovo potovanje v Rim (Apd 23,11–28,31)

H	J	Z	U	O	P	M	I	R	A	S	D	Z	U	O	P	S	D	H	J
A	Q	K	A	V	D	A	Z	U	O	H	W	S	D	S	D	H	W	A	Q
Ž	F	N	S	D	G	L	S	D	S	D	A	H	W	H	S	D	S	D	A
G	J	I	H	W	I	T	A	L	I	J	A	Z	U	O	P	H	J	G	J
S	I	D	O	N	D	A	D	I	A	E	A	X	R	A	X	A	Q	S	D
Z	U	O	P	S	D	H	J	C	X	R	E	G	I	J	A	Ž	F	H	W
S	D	S	D	H	W	A	Q	I	Z	U	Z	X	M	H	J	G	J	S	D
H	W	H	Z	A	Z	Ž	F	J	A	Z	Z	U	O	X	Q	S	D	H	W
A	S	D	S	D	A	G	J	A	Z	A	S	D	A	Ž	F	H	W	S	D
Z	U	O	P	H	J	A	X	Z	A	L	H	W	K	G	J	Z	U	H	W
S	D	S	D	A	Z	U	O	P	C	E	Z	A	R	E	J	A	H	J	A
H	W	H	W	Ž	F	A	X	S	D	M	S	D	E	H	J	S	D	Q	X
S	D	S	D	A	J	X	S	H	W	X	H	W	T	A	Q	H	W	F	A
Z	U	O	P	S	D	S	I	C	I	L	I	J	A	Ž	F	A	G	J	Z
S	D	A	Q	H	W	A	R	Z	U	O	P	S	D	S	D	Z	U	O	P
H	W	Ž	F	A	S	D	A	S	D	S	D	H	W	S	D	S	D	A	D
H	J	G	J	X	H	W	K	H	W	H	W	A	Z	U	O	P	H	H	W
A	S	D	S	D	A	P	U	T	E	O	L	I	S	D	S	D	A	Q	X
Ž	F	S	D	O	S	D	Z	S	D	S	D	A	H	W	H	W	Ž	F	Z
G	J	H	W	A	H	W	Z	U	O	P	H	W	S	D	S	D	A	J	A

CEZAREJA
ITALIJA
JERUZALEM
KAVDA
KNID
KRETA
LICIJA
MALTA
MIRA
PUTEOLI
REGIJA
RIM
SICILIJA
SIDON
SIRAKUZ

REŠI LABIRINT

REŠI SUDOKU

		2					5	
				8	2		6	
6						2		8
				6	3			9
	9		5				1	2
	5		2					
		1						7
8	2			3				
		5	1	4		8		

DELOVNI TABOR PRI SVETI TROJICI V HALOZAH

**Lepo vabljeni na delovni tabor,
ki bo potekal v prvem tednu v juliju,
to je od 3. do 9. julija 2023.**

Vabljeni vsi fantje, mlajši in starejši, od 18. do 50. leta.

Dan bo potekal ob delu, molitvi, v športnem duhu ter sproščenem pogovoru.

Dolgčas naj ostane doma, s seboj pa prinesi dobro voljo!

Prijave sprejema: br. Robert Horvat, trojica.tabori@gmail.com

DOGODKI IN DEJAVNOSTI MED BRATI MINORITI

Otroci, mladi in odrasli, povabljeni, da del poletnih dni preživite z brati in med brati minoriti

PRI SVETI TROJICI V HALOZAH

DELOVNI TABOR od 3. do 9. julija 2023. Vabljeni vsi fantje, mlajši in starejši, od 18. do 50. leta.

Dan bo potekal ob delu, molitvi, v športnem duhu ter sproščenem pogovoru.

Prijave sprejema: br. Robert Horvat, trojica.tabori@gmail.com.

V PIRANU

Duhovno-počitniški vikend za fante in može do 50. leta, ki bi radi zaživel duhovni, redovni poklic, bo od **25. do 27. avgusta 2023.**

Prijava: minoriti.piran@rkc.si.

V OLIMJU

Duhovne vaje za VOJSKO BREZMADEŽNE – Militia Immaculatae bodo od **7. do 9. julija 2023.**

Prijave in informacije: p. Ernest Benko, 031 242 675.

Oratorij v Olimju bo od 3. do 6. avgusta 2023.

Prijave in informacije: p. Ernest Benko, 031 242 675.

Osebnostno vodene duhovne vaje v tišini: »Vem, komu sem veroval!« (2 Tim 1,12)

Od 14. do 19. julija 2023	Začetek ob 17.00, sklep s kosilom
Od 28. julija do 2. avgusta 2023	
Od 9. do 13. avgusta 2023	
Krajši termin: od 18. do 20. avgusta 2023	Začetek ob 17.00, sklep popoldne ob 16.00

Prijave in informacije: s. Štefka Klemen, 031 680 213 ali cdp@nadskofija-maribor.si.

NA VIDMU PRI PTUJU

ORATORIJ, »dnevno varstvo otrok«: od 3. do 7. julija 2023.

Informacije: p. Klemen 041 318 130.

NA PTUJU

PTUJSKI ORATORIJ

Otroci, lepo vabljeni na ptujski oratorij **od 7. do 11. avgusta**.

Letošnja zgodba spremlja preprostega hobita Bilba, ki najprej z odporom sprejme svojo poklicanost odpraviti se na pustolovščino, nato pa se preko dotikov Božje previdnosti in svoje lastne vztrajnosti gradi v srčnosti in zraste v neslutenega junaka.

Letos oratorij Ptuj praznuje svoj 20. rojstni dan.

Prijave in informacije: Mojca Šeruga, 070 713 162; Sara Gutschi, 070 713 122; Zala Vučak, 068 135 531.

Oratorij 2023

Stopi na pot!

salve

ilustracija: Ana Marinko - izvedba: Salve d.o.o. Ljubljana

ROMANJE V ASSISI

Od 16. do 21. julija 2023

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška,

poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo oblikovan za odrasle in otroke.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 16. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 17. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva

San Damiano, Porziuncola (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 18. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Frančiška

Sreda, 19. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančisek napiše Vodilo), Rivotorto

Četrtek, 20. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška

Petek, 21. julij:

La Verna (kraj Frančiškovih ran), odhod proti domu

Cena:

- **odrasli: 190 €;**

- **otroci in mladina od 12. do 18. leta: 150 €;**

- **otroci do 12 let: 110 €; možen popust za družine z več otroki.**

Voditelji:

p. Danilo Holc – 031 443 200; danilo.holc@rkc.si

p. Tine Gašparič – 031 438 371; martin.gasparic@rkc.si

p. Klemen Slapšak in p. Andrej M. Sotler

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

NOVOMAŠNIK MOLI

Ne na trdem kamnu oltarja,
v mojem srcu se spočij,
moj Gospod,
saj veš, da Te ljubim!
Ko boš položil name
svojo prebodeno desnico
in me mazilil
z oljem večne zvestobe,
bom jaz,
Tvoj najmanjši služabnik,
padel na obraz pred Teboj,
ubog in nevreden,
nikoli več svoj.
Ti sam mi boš dvignil glavo
in rekel: »Pojdi,
nikar se ne boj!«

Na praznik apostolov sv. Petra in Pavla je slovenska Cerkev dobila nove duhovnike. Vsak duhovnik je neprecenljiv dar. Nekdo ga je moral ponižno izmoliti in iztrpeti. Zakrament mašniškega posvečenja izvira iz globin Jezusovega srca in je dar za vse verne. Brez duhovnikov ne bi bilo več sv. maš, spovednice bi samevale, življenje Cerkve bi zastalo v njenem srcu. Zato se zahvaljujmo Bogu in molimo za poklicane. Gospodov klic dobrotno trka še naprej. Morda tudi na tvoje in moje srce?

Nataša Ahčin

*Pred Teboj v ponižnosti, s Teboj
v zvestobi, v Tebi v tišini, moj Bog.*

Dag Hammerskjöld

